

Μεσαιωνική και Νεότερη Ιστορία

Β΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

**Γ' Κ.Π.Σ. / ΕΠΕΑΕΚ II / Ενέργεια 2.2.1 /
Κατηγορία Πράξεων 2.2.1.α:**

**«Αναμόρφωση των προγραμμάτων
σπουδών και συγγραφή νέων
εκπαιδευτικών πακέτων»**

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

Μιχάλης Αγ. Παπαδόπουλος

Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ

Πρόεδρος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Πράξη με τίτλο: «Συγγραφή νέων

**βιβλίων και παραγωγή υποστηρικτικού
εκπαιδευτικού υλικού με βάση το**

ΔΕΠΠΣ και τα ΑΠΣ για το Γυμνάσιο»

Επιστημονικός Υπεύθυνος Έργου

Αντώνιος Σ. Μπομπέτσης

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Αναπληρωτής Επιστημ. Υπεύθ. Έργου

Γεώργιος Κ. Παληός

Σύμβουλος του Παιδαγωγ. Ινστιτούτου

Ιγνάτιος Ε. Χατζηευστρατίου

Μόνιμος Πάρεδρος του Παιδαγ. Ινστιτ.

Έργο συγχρηματοδοτούμενο 75% από

το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και

25% από εθνικούς πόρους.

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ιωάννης Δημητρούκας

Φιλολόγος, εκπαιδευτικός

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Θουκυδίδης Ιωάννου

Σχολικός Σύμβουλος

ΚΡΙΤΕΣ-ΑΞΙΟΛΟΓΗΤΕΣ

Νικόλαος Καραπιδάκης

Καθηγητής Ιονίου Πανεπιστημίου

Σωτήριος Κόνδης

Σχολικός Σύμβουλος

Νικόλαος Λινάρδος

Φιλολόγος, εκπαιδευτικός

Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Μαρία Μπαχά, *Εικονογράφος*

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

Αντώνιος Μαστραπάς, *Φιλολόγος*

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΠΟΕΡΓΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ

Αναστασία Κυρκίνη – Κούτουλα
Σύμβουλος Π.Ι.

ΕΞΩΦΥΛΛΟ

Χρήστος Μποκόρος, Ζωγράφος

ΠΡΟΕΚΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
«ΕΛΛΗΝΙΜΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ –
MULTIMEDIA A.E.»

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ
ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΑΣΗΣ

Ομάδα εργασίας
Αποφ. 16158/6-11-06 και
75142/Γ6/11-7-07 ΥΠΕΠΘ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

**Ιωάννης Δημητρούκας
Θουκυδίδης Ιωάννου**

**Μεσαιωνική και Νεότερη
Ιστορία**

Β΄ Γυμνασίου

Τόμος 2ος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΚΜΗΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ (717-1025)

Στα χρόνια των Ισαύρων το Βυζάντιο μπήκε στη δίνη μιας μακρόχρονης και καταστροφικής αντιπαράθεσης με επίκεντρο τη λατρεία των εικόνων, της εικονομαχίας (726-842). Παράλληλα υποχρεώθηκε να δώσει δύσκολους αγώνες εναντίον των Βουλγάρων και των Αράβων.

Στα χρόνια του Μιχαήλ Γ΄ η διαμάχη αυτή τερματίστηκε και άρχισε η ισχυροποίηση του κράτους. Ιδρύθηκε η Σχολή της Μαγναύρας, η οικονομία άρχισε να ανακάμπτει και εκχριστιανίστηκαν οι Μοραβοί

(863) και οι Βούλγαροι (864). Τη στρατιωτική ισχύ της Νέας Εποχής εκφράζουν τα ακριτικά τραγούδια που εμπνέονται από τους αγώνες κατά των Αράβων.

Επί Μακεδονικής Δυναστείας το Βυζάντιο έφτασε στο απόγειο της ισχύος του. Η σταθερότητα της κεντρικής εξουσίας, η οικονομική υπεροχή της Κωνσταντινούπολης, η κυριαρχία της αριστοκρατίας των πόλεων και η αναδιοργάνωση του στρατού κατέστησαν δυνατούς τους θριάμβους του στρατού και την επέκταση των συνόρων (μέσα 10ου – μέσα 11ου αι.) του Βυζαντίου. Με τον εκχριστιανισμό των Ρώσων το διεθνές κύρος του Βυζαντίου έφτασε στο απόγειό του.

Στο επίπεδο της οικονομίας, σημειώνεται ανάπτυξη του εμπορίου και της βιοτεχνίας,

αύξηση του πληθυσμού και της αγροτικής παραγωγής. Στο επίπεδο της κοινωνίας η κεντρική εξουσία προστατεύει τους αγρότες από την αρπακτικότητα των μεγάλων γαιοκτημόνων.

Στο κεφάλαιο αυτό θα μάθετε:
Τι άλλαξε στη διοίκηση, την οικονομία και την κοινωνία του μεσοβυζαντινού Κράτους.

Για την εικονομαχία και τη σημασία της.

Για τη Νέα Εποχή και τη σημασία της για το βυζαντινό πολιτισμό

Για τις εξελίξεις στην οικονομία και την κοινωνία και τις αλλαγές στη νομοθεσία στα χρόνια των Μακεδόνων

Για τον τρόπο που σχηματίστηκε το έθνος των Ρώσων.

Για τις σχέσεις του με το Βυζάντιο και τη σημασία του εκχριστιανισμού του

Πώς έγινε και πόσο σημαντικός ήταν ο εκχριστιανισμός των Μοραβών και των Βουλγάρων

Ο Ιωσήφ και οι αδελφοί του. Χαρακτηριστική σκηνή αγροτικών εργασιών. Μουσείο Αρχιεπισκοπής της Ραβέννας

I. ΠΑΓΙΩΣΗ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗ Μ. ΑΣΙΑ

1. Η διαμόρφωση της μεσαιωνικής ελληνικής βυζαντινής αυτοκρατορίας

Όροι – κλειδιά της ενότητας

**Σταθεροποίηση συνόρων,
στρατιωτική αντεπίθεση, ενίσχυση
ελληνικότητας, κεντρικές
διοικητικές υπηρεσίες, επέκταση
θεμάτων, στρατιώτης – αγρότης,
αύξηση πληθυσμού, κακώσεις,
ανάπτυξη εμπορίου – βιοτεχνίας.**

α. Παγίωση και επέκταση των αλλαγών

Όπως είπαμε πιο πάνω, κατά τον 7ο αι. σημειώθηκαν αλλαγές που απομάκρυναν το Βυζάντιο από τις ρωμαϊκές του καταβολές.

Στα χρόνια της ισαυρικής ή συριακής **δυναστείας (717-802)** και αυτής του **Αμορίου (802-867)** που ακολούθησαν οι αλλαγές του 7ου αι. αποκρυσταλλώθηκαν και έγιναν μόνιμα γνωρίσματα. Έτσι διαμορφώθηκε το μεσαιωνικό ελληνικό **Βυζαντινό Κράτος**. Οι εξελίξεις που σημειώθηκαν κατά την περίοδο αυτή ήταν οι ακόλουθες:

Τα σύνορα μεταξύ Βυζαντίου και Χαλιφάτου σταθεροποιήθηκαν στις παρυφές της Μ. Ασίας, στη στεριά, και κατά μήκος της γραμμής Κιλικία-Κύπρος-Κρήτη, στη

θάλασσα. Στα μέσα του 9ου αι. άρχισε η βυζαντινή αντεπίθεση στη Μ. Ασία. Στα Βαλκάνια, το Βυζάντιο αντιμετώπισε με επιτυχία τη βουλγαρική απειλή, ενώ συγχρόνως άρχισε να αφομοιώνει τους σλαβικούς πληθυσμούς.

Αναδιοργάνωση της Πελοποννήσου (806)

Επειδή μόνο το ανατολικό μέρος της Πελοποννήσου από την Κόρινθο ως τον Μαλέα λόγω της τραχιάς και δύσβατης διαμόρφωσής του ήταν ελεύθερο από το έθνος των Σκλαβήνων, ο αυτοκράτορας των Ρωμαίων έστειλε εκεί έναν στρατηγό Πελοποννήσου. Ένας (στρατηγός) που καταγόταν από τη Μικρή Αρμενία και τη γενιά των Σκληρών συγκρούστηκε με τους

Σκλαβήνους, τους υπέταξε με τα όπλα και τους εκμηδένισε, και επέτρεψε στους παλιούς κατοίκους να ανακτήσουν τις κατοικίες τους.

Όταν το έμαθε ο Νικηφόρος [Α΄, 802-811], [...] φρόντισε να ανανεώσει τις πόλεις, να ανοικοδομήσει τους γκρεμισμένους ναούς και να εκχριστιανίσει τους βαρβάρους. Γι' αυτό, αφού έμαθε το μέρος όπου κατοικούσαν οι απόγονοι των φυγάδων Πατρινών, αποκατέστησε με διαταγή του τους κατοίκους στις παλιές πατρίδες τους μαζί με τον επίσκοπό τους Αθανάσιο, και ανύψωσε την Πάτρα σε μητρόπολη, ενώ πριν κατείχε τάξη αρχιεπισκοπής.

***Χρονικόν της Μονεμβασίας,
έκδ. I. Duicev (=Testi, 12),
Παλέρμο 1976, 16-20.***

Οι λεγόμενες κακώσεις του Νικηφόρου

[Πρώτη κάκωση]: Το έτος αυτό (810) ο Νικηφόρος [...] αφού μετέφερε χριστιανούς από όλα τα θέματα, τους διέταξε να εγκατασταθούν στις σκλαβηνίες.

Η δεύτερη κάκωση ήταν η διαταγή να στρατολογούνται οι φτωχοί και να εξοπλίζονται με έξοδα των συγχωριανών τους, οι οποίοι όφειλαν να καταβάλουν στο δημόσιο ταμείο και 18,5 χρυσά νομίσματα (για κάθε φτωχό), επειδή το χωριό πλήρωνε στο δημόσιο με πνεύμα αλληλεγγύης τους φόρους των μελών του.

Η τρίτη κάκωση ήταν η διαταγή να αναθεωρηθούν οι φορολογικοί κατάλογοι και να αυξηθούν τα τέλη, γιατί κάθε φορολογούμενος όφειλε

να πληρώσει και δύο κεράτια (1/12 ανά νόμισμα φόρου=8,33%) ως έξοδα γραφικής ύλης (χαρτιατικών ένεκα) [Σημ.: Πρόκειται πιθανώς για τον φόρο δικέρατον].

Η τέταρτη κάκωση ήταν η διαταγή να καταργηθούν οι κουφισμοί (φοροαπαλλαγές) [της Ειρήνης, 797-802].

Η πέμπτη κάκωση ήταν η διαταγή να ζητηθεί από τους παροίκους (εξαρτημένους γεωργούς) των ευαγών ιδρυμάτων, δηλ. του ορφανοτροφείου και των ξενώνων και των γηροκομείων των εκκλησιών και των βασιλικών μονών, ο καπνικός φόρος (φόρος για κάθε εστία που καπνίζει, δηλ. για κάθε νοικοκυριό) αναδρομικά από το πρώτο έτος της παράνομης βασιλείας του [...].

Η δέκατη κάκωση: Διέταξε να συγκεντρωθούν οι επιφανείς εφοπλιστές της Κωνσταντινούπολης και τους έδωσε δάνειο δώδεκα λίτρες χρυσού ($72 \times 12 = 864$ χρυσά νομίσματα), με τόκο τέσσερα κεράτια ανά χρυσό νόμισμα ($=16,66\%$), με την υποχρέωση να πληρώνουν και το σύνηθες κομμέρκιον (φόρος 10% επί της αξίας των εμπορευμάτων).

*Θεοφάνης Χρονογραφία,
έκδ. C. de Boor, τ. 1,
Λειψία 1883, 486-487.*

Ο ελληνικός χαρακτήρας της αυτοκρατορίας ενισχύθηκε, ενώ η γνώση και χρήση της λατινικής περιορίστηκε αισθητά.

Οργανώθηκαν περαιτέρω οι κεντρικές διοικητικές υπηρεσίες του

κράτους. Η σημαντικότερη από αυτές ήταν αρμόδια για την εφαρμογή της εξωτερικής πολιτικής. Συγχρόνως τα θέματα γενικεύτηκαν στη Μ. Ασία και επεκτάθηκαν στα Βαλκάνια. Ο στρατηγός – διοικητής κάθε θέματος με τη δύναμη που διέθετε, απέβαινε, όχι σπάνια, επικίνδυνος για την κεντρική εξουσία. Πολλές εξεγέρσεις οργανώθηκαν από στρατηγούς.

Όπως τονίστηκε πιο πάνω (βλ. α' τόμος σελ. 82/ 20), ο στρατός του θέματος αποτελούνταν από στρατιώτες – αγρότες που είχαν δικά τους κτήματα και σε περίπτωση εχθρικής επίθεσης ήταν υποχρεωμένοι να παρουσιαστούν για υπηρεσία.

Η ανάπτυξη των θεματικών στρατών είχε σημαντικές συνέπειες: Οι μισθοφόροι περιορίστηκαν

δραστικά και συνάμα στη βυζαντινή ύπαιθρο κυριάρχησε η μικρή και μεσαία αγροτική ιδιοκτησία.

**Οι υποχρεώσεις
του στρατιώτη – αγρότη**

Ένα επικουρικό σώμα του αυτοκρατορικού στρατού ήλθε να κατά- λάβει το στρατόπεδο που ήταν εκεί (κοντά στην πόλη Άμνια της μικρασιατικής Παφλαγονίας), για να ετοιμάσει εκστρατεία κατά των Αράβων. Ο χιλίαρχος, ο εκατόνταρχος και ο πεντηκόνταρχος προχώρησαν σε φροντισμένη επιθεώρηση, απαιτώντας αδιάκοπα από το πλήθος των στρατιωτών να παρουσιάζονται με τα άλογα και τις πολεμικές άμαξές τους.

Ενώ πλησίαζε η επιθεώρηση, το άλογο του στρατιώτη Μουσούλιου,

που ήταν πάμφτωχος, καταλήφθηκε
αίφνης από κωλικούς πόνους και
σπασμούς, έπεσε κάτω και
ψόφησε. Ο στρατιώτης δεν είχε
χρήματα να αγοράσει άλλο άλογο
και ήλθε σε πολύ δύσκολη θέση,
ενώ ο εκατόνταρχος τον απειλούσε
οργισμένος.

*Βίος Αγίου Φιλάρετου,
έκδ. M.H. Fourmy – M. Leroy,
Byzantion 9 (1934) 125-127.*

β. Ανάκαμψη της οικονομίας

Οι πρώτες ενδείξεις οικονομικής
ανάκαμψης παρουσιάστηκαν στα
χρόνια του Κωνσταντίνου Ε΄ (741-
775). Στο μεταίχμιο από τον 8ο
προς τον 9ο αι. ο πληθυσμός του
Βυζαντίου είχε αυξηθεί αισθητά σε
σχέση με τον 7ο αι., ενώ είχε
ξεπεραστεί η κρίση στην οικονομία.

Αυξήθηκαν τα κρατικά έσοδα και αναζωογονήθηκαν το εμπόριο και η βιοτεχνία. Ωστόσο ο χαρακτήρας της οικονομίας παρέμεινε κυρίως αγροτικός.

Η κατάσταση και οι ανάγκες της βυζαντινής οικονομίας στις αρχές του 9ου αι. φανερώνονται στις κακώσεις του Νικηφόρου Α΄ (802-811), όπως ονομάστηκαν από τους εχθρούς του τα τολμηρά οικονομικά του μέτρα που απέβλεπαν στην ανάκαμψη του εμπορίου και την αύξηση των εσόδων του κράτους.

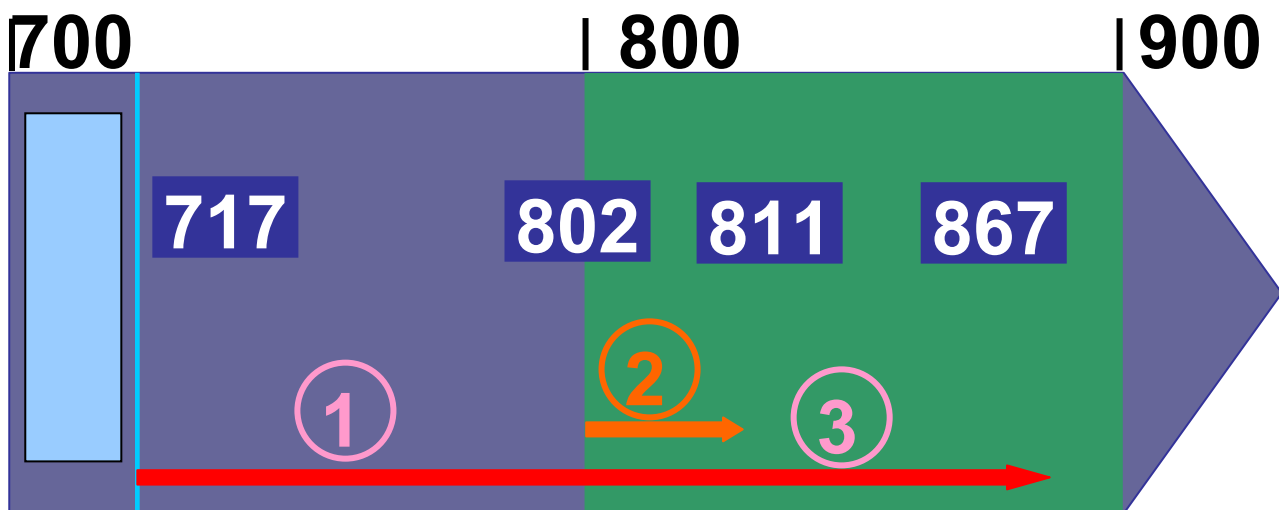
*Δικάταρτο εμπορικό πλοίο
με τριγωνικά πανιά (λατίνι).
Παράσταση σε πιάτο (περ. 1200).
Κόρινθος. Αρχαιολογικό Μουσείο.*

Ερωτήσεις

1. Αφού μελετήσεις το παρατιθέμενο απόσπασμα του Χρονικού της Μονεμβασίας και το περιεχόμενο της πρώτης από τις «κακώσεις», να αναφέρεις τα μέτρα που έλαβε ο

αυτοκράτορας Νικηφόρος Α΄, για να αποκαταστήσει τη βυζαντινή κυριαρχία στην Πελοπόννησο;

2. Ποιες υποχρεώσεις είχαν οι αγρότες – στρατιώτες, όταν κηρυσσόταν επιστράτευση;
3. Οι υπήκοοι του Βυζαντίου πλήρωναν πολλούς φόρους. Μπορείς, αφού μελετήσεις το δεύτερο παράθεμα, να αναφέρεις τους σημαντικότερους;
4. Ποιες από τις αναφερόμενες «κακώσεις» απέβλεπαν στην αύξηση των εσόδων του κράτους και ποιες στην ανάπτυξη του εμπορίου και της ναυτιλίας;
5. Ποια η σημασία της δεύτερης κάκωσης για τη συνοχή της αγροτικής κοινότητας;

700 – 800	
Ισαυρική Δυναστεία	
717	Στέψη Λέοντος Γ΄
<i>1. Επέκταση Μεταρρυθμίσεων</i>	
802	Στέψη Νικηφόρου Α΄
800 – 900	
Δυναστεία Αμορίου	
<i>2. Κακώσεις</i>	
811	Θάνατος Νικηφόρου Α΄
867	Δολοφονία Μιχαήλ Γ΄
<i>3. Δημογραφική και Οικονομική Ανάκαμψη</i>	

2. Η μεταβατική εποχή: Οι έριδες για το ζήτημα των εικόνων

Λέξεις – κλειδιά της ενότητας

Εικονομαχία, ανεικονικές αντιλήψεις, εικονομάχοι, εικονόφιλοι, Ιωάννης Δαμασκηνός, τιμητική προσκύνηση, αναστήλωση εικόνων, απαγόρευση παράστασης θείων προσώπων, καταστροφή έργων τέχνης.

α. Ορισμός, πρωτεργάτες και παράγοντες

Από τις αρχές του 8ου ως τα μέσα του 9ου αι. το Βυζάντιο συγκλονίστηκε από τη διαμάχη της Εικονομαχίας, πνευματικής κίνησης που συνδέθηκε στενά με το ακόλουθο ερώτημα: Είναι σύμφωνη

**με τις παραδόσεις της Ορθοδοξίας
ή όχι η λατρεία των εικόνων;**

**Πρωτεργάτες της εικονομαχικής
κίνησης υπήρξαν οι αυτοκράτορες
Λέων Γ΄ (717-741) και Κωνσταντίνος
Ε΄ (741-775). Ο Λέων, ο οποίος
καταγόταν από την Γερμανία της
Β. Συρίας, και ο γιος του φαίνεται
ότι είχαν επηρεαστεί από τις
ανεικονικές (αντίθετες στη λατρεία
των εικόνων) αντιλήψεις της
ιουδαϊκής και της ισλαμικής
θρησκείας και γι' αυτό απέρριπταν
τη λατρεία των εικόνων ως
εκδήλωση ειδωλολατρική.**

Επιχειρήματα των εικονομάχων

**Οι εικόνες αναπληρώνουν τα
είδωλα και άρα αυτοί που τις
προσκυνούν είναι ειδωλολάτρες
[...]. Όμως δεν πρέπει να**

προσκυνοῦμε κατασκευάσματα των ανθρώπινων χεριῶν και κάθε είδους ομοίωμα [...]. Πληροφόρησέ με ποιος μας κληροδότησε αυτή την παράδοση, δηλαδή να σεβόμαστε και να προσκυνοῦμε κατασκευάσματα χεριῶν, ενώ ο Θεός απαγορεύει την προσκύνηση, και εγώ θα συμφωνήσω ότι αυτό είναι νόμος του Θεού.

***Από επιστολή του Λέοντος Γ΄ στον πάπα Γρηγόριο Β΄,
Travaux et memoires 3 (1968) 279.***

Οι ανεικονικές αντιλήψεις ήταν πολύ διαδεδομένες στους αγρότες της γειτονικής με το Ισλάμ Μ. Ασίας, που σήκωναν το κύριο βάρος της άμυνας κατά των Αράβων. Οι Ίσαυροι είχαν κάθε λόγο να ευνοήσουν τους πληθυσμούς αυτούς.

Άλλοι παράγοντες που οδήγησαν στην απαγόρευση των εικόνων ήταν πιθανώς οι δεισιδαιμονίες και οι υπερβολές, που είχαν εκδηλωθεί γύρω από τη λατρεία των εικόνων, η επιθυμία των Ισαύρων να περιορίσουν την επιρροή των μοναχών και η ιδέα ότι οι επιτυχίες των εχθρών του Βυζαντίου, προέρχονταν από τη δίκαιη οργή του Θεού για ό,τι συνέβαινε στο χώρο της λατρείας.

β. Φάσεις

Η πρώτη φάση της Εικονομαχίας (726-787) άρχισε με την απομάκρυνση της εικόνας του Χριστού από την Χαλκή Πύλη της Πόλης, πράξη που προκάλεσε τις διαμαρτυρίες του λαού της πρωτεύουσας. Το πρώτο αυτοκρατορικό διάταγμα κατά της λατρείας των εικόνων

**δημοσιεύτηκε το 730. Οι
εικονόφιλοι, όπως ονομάστηκαν οι
οπαδοί των εικόνων, τιμωρήθηκαν
με εξορίες, φυλακίσεις και
δημεύσεις περιουσιών.**

Επιχειρήματα των εικονολατρών

**Εφόσον προσκυνώ και σέβομαι
το σταυρό και τη λόγχη, τον κάλαμο
και τον σπόγγο, με τα οποία οι
θεοκτόνοι Ιουδαίοι προσέβαλαν και
σκότωσαν τον Κύριό μου, γιατί όλα
αυτά στάθηκαν όργανα του έργου
της σωτηρίας των ανθρώπων, πώς
να μην προσκυνήσω και τις εικόνες
που κατασκευάζουν οι πιστοί με
αγαθή προαίρεση και με σκοπό τη
δοξολογία και την ανάμνηση των
παθημάτων του Χριστού; Και
εφόσον προσκυνώ την εικόνα του**

σταυρού που κατασκευάζεται από οποιοδήποτε υλικό, πώς να μην προσκυνήσω την εικόνα του Χριστού που κατέστησε σωτήριο τον σταυρό; Ότι δεν προσκυνώ την ύλη είναι φανερό, διότι, αν καταστραφεί το εκτύπωμα ενός σταυρού που είναι κατασκευασμένος από ξύλο, παραδίδω το ξύλο στη φωτιά. Το ίδιο συμβαίνει και με το ξύλο των εικονισμάτων, όταν αυτά καταστραφούν.

*Ιωάννης Δαμασκηνός,
Περί εικόνων, Λόγος δεύτερος,
κεφ. 19, Migne, Patrologia,
Graeca, τ. 94, στήλη 1305.*

Την υπόθεση των εικονολατρών υπερασπίστηκε θεωρητικά ο μεγαλύτερος θεολόγος της εποχής του, ο Ιωάννης Δαμασκηνός, που

έζησε στην επικράτεια του αραβικού Χαλιφάτου και πέθανε γύρω στα 750.

Η ένταση της διαμάχης των δύο παρατάξεων κορυφώθηκε επί Κωνσταντίνου Ε΄, που εξαπέλυσε εκστρατεία τρομοκράτησης των μοναχών και καταστροφής των μονών που ήταν προπύργια εικονολατρίας.

Η πρώτη φάση τερματίστηκε με την Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδο (787). Η σύνοδος αυτή, η οποία συγκλήθηκε με πρωτοβουλία της αυτοκράτειρας Ειρήνης της Αθηναίας (780-802), αποκατέστησε πανηγυρικά τις εικόνες, διευκρινίζοντας ότι στις εικόνες απονέμεται μόνο τιμητική προσκύνηση.

Η δεύτερη φάση (815-843), η οποία δεν είχε τη διάρκεια ούτε και την ένταση της πρώτης

εγκαινιάστηκε από τον Λέοντα Ε΄ τον Αρμένιο. Αυτός απέδωσε στην εικονολατρία τις ήττες των Βυζαντινών στα πεδία των μαχών.

Και αυτή η φάση τερματίστηκε από μια αυτοκράτειρα, αυτή τη φορά από την αυγούστα Θεοδώρα, μητέρα του ανήλικου Μιχαήλ Γ΄. Η σύνοδος του 843 προχώρησε στην οριστική και πανηγυρική αποκατάσταση και αναστήλωση των εικόνων.

δ. Σημασία της ήττας των εικονοκλαστών

Η αποκατάσταση των εικόνων θεωρείται ως νίκη της ελληνικής πνευματικής παράδοσης που ευνοούσε την απόδοση της θείας μορφής πάνω στην ανεικονική ασιατική παράδοση. Η αναστήλωση των

εικόνων τερμάτισε τις θρησκευτικές διαμάχες και εγκαινίασε περίοδο γόνιμης συνεργασίας του κράτους με την εκκλησία, που αφοσιώθηκε στο ιεραποστολικό της έργο. Τα μοναστήρια άρχισαν να πολλαπλασιάζονται και να πλουτίζουν. Παράλληλα όμως περιορίστηκαν και οι υπερβολές στη λατρεία των εικόνων και των λειψάνων.

***Εικονομάχοι
καλύπτουν την
εικόνα του
Χριστού με
ασβέστη.
Ψαλτήρι
Χλουντόφ
(περί το 830).
Μόσχα, Ιστορικό
Μουσείο.***

ε. Συνέπειες της εικονομαχίας

Η Εικονομαχία δίχασε τον βυζαντινό λαό και είχε ολέθριες συνέπειες στους τομείς της εξωτερικής πολιτικής και του πολιτισμού. Η Εκκλησία της Ρώμης δυσαρεστημένη από τους εικονομάχους αυτοκράτορες, "γύρισε την πλάτη" στο Βυζάντιο, απομακρύνθηκε από αυτό και αναζήτησε στήριξη στους ηγεμόνες των Φράγκων, αναδυόμενη τότε πολιτική δύναμη της Δυτικής Ευρώπης.

Στη διάρκεια της εικονομαχίας απαγορεύτηκε η παράσταση θείων προσώπων στους τοίχους των εκκλησιών και η ανάρτηση εικόνων και διατάχθηκε η καταστροφή τους. Πολλά έργα τέχνης καταστράφηκαν τότε και οι εκκλησίες διακοσμήθηκαν με ζώα, φυτά και διακοσμητικά

**μοτίβα. Συγχρόνως υποχώρησε η
ενασχόληση με τα γράμματα, ενώ,
μετά τη νίκη των εικόνων,
καταστράφηκαν πολλά σημαντικά
κείμενα των εικονομάχων.**

**Απόψεις Λέοντος Ε΄
για την εικονολατρία**

**Γιατί οι Χριστιανοί παθαίνουν
ήττες από τους εθνικούς; Επειδή
λατρεύονται οι εικόνες [...]. Γι' αυτό
σκοπεύω να τις καταστρέψω. [...]
Οι αυτοκράτορες που δέχτηκαν και
λάτρεψαν τις εικόνες πέθαναν στην
εξορία ή στη μάχη. Αυτοί όμως που
δεν τις λάτρεψαν πέθαναν στο
κρεβάτι τους και τάφηκαν με τιμές
στος αυτοκρατορικούς τάφους
κοντά στο ναό των Αγ. Αποστόλων.
Εγώ επιθυμώ να μιμηθώ τη δεύτερη
κατηγορία και να τις καταστρέψω,**

για να μακροημερεύσω και εγώ και
ο γιος σου και η δυναστεία μας να
βασιλεύσει ως την 4η και 5η γενιά.

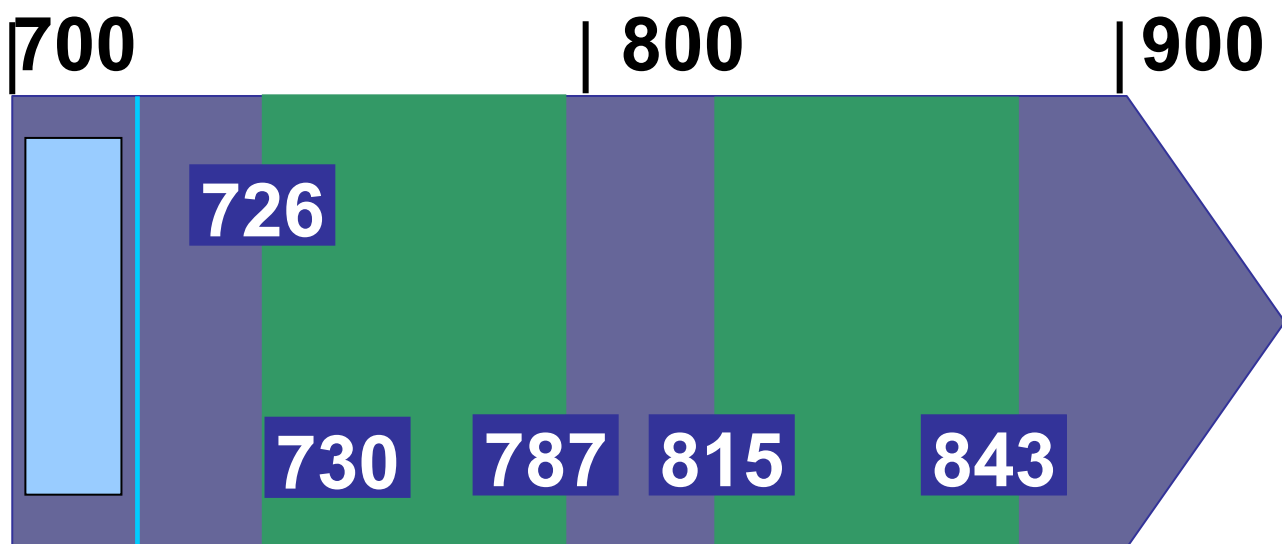
*Scriptor incertus de Bardae filio,
έκδ. I. Bekker, Bonn 1842, 349.*

*Στυλιζαρισμένα εικονομαχικά μοτίβα
από εκκλησία της Καππαδοκίας*

Ερωτήσεις

- 1. Ποια ήταν τα κυριότερα επιχειρήματα των εικονομάχων και των εικονολατρών, σύμφωνα με τα δύο κείμενα;**
- 2. Ποιους λόγους επικαλείται ο Λέων Ε΄, σύμφωνα με το παράθεμα, για να επαναφέρει σε ισχύ την Εικονομαχία;**
- 3. Ποιοι παράγοντες επηρέασαν τους Ισαύρους για να εισηγηθούν την Εικονομαχία;**
- 4. Να επισημάνεις τις συνέπειες της Εικονομαχίας στους τομείς της εξωτερικής πολιτικής και της τέχνης.**

Α΄ Φάση εικονομαχίας

726	Αρχή εικονομαχίας
730	Διάταγμα Λέοντος Γ΄
787	Ζ΄ Οικουμενική Σύνοδος

Β΄ Φάση εικονομαχίας

815	Μέτρα Λέοντος Αρμενίου
843	Αναστολή Εικόνων

3. Η βασιλεία του Μιχαήλ Γ΄ και η αυγή της Νέας εποχής

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Νέα Εποχή, καίσαρ Βάρδας, Σχολή Μαγναύρας, Λέων Φιλόσοφος ή Μαθηματικός, χειρόγραφα, Φώτιος, Μυριόβιβλος, άλωση Αμορίου, ακρίτες, ακριτικά τραγούδια, Αρέθας, δημώδης λογοτεχνία, λόγια λογοτεχνία.

α. Έναρξη της Νέας Εποχής

Στα χρόνια της βασιλείας του Μιχαήλ Γ΄ που καταγόταν από το Αμόριο (842-867) άρχισε η ανάπτυξη της δύναμης του Βυζαντίου, που έφτασε στο αποκορύφωμά της, όταν κυβέρνησε η Μακεδονική Δυναστεία (867-1025). Η οριστική αναστήλωση των εικόνων (843)

επέτρεψε στη βυζαντινή κυβέρνηση να ασχοληθεί με τη βελτίωση της άμυνας κατά των Αράβων και τα έργα του πολιτισμού. Για μια δεκαετία (τέλη 855-αρχές 866) τις κρατικές υποθέσεις διεύθυνε προσωπικά ο ικανότατος καίσαρ Βάρδας, θείος του νεαρού Μιχαήλ Γ΄.

β. Ίδρυση της σχολής της Μαγναύρας

Η ίδρυση της ανώτερης σχολής της Μαγναύρας, με πρωτοβουλία του Βάρδα, αποτελεί σταθμό στην ιστορία της βυζαντινής εκπαίδευσης. Τη διεύθυνση της σχολής ανέλαβε ο Λέων Φιλόσοφος ή Μαθηματικός, διάσημος επιστήμονας της εποχής του. Επειδή είχε μεγάλη φήμη, προσκλήθηκε, όπως λέγεται, από το χαλίφη Μαμούν να διδάξει στη Βαγδάτη, δεν

αποδέχτηκε όμως την πρόσκληση (περί το 830). Το πανεπιστήμιο περιλάμβανε τις σχολές της φιλοσοφίας, της γεωμετρίας, της αστρονομίας και της γραμματικής.

Η έντονη πνευματική δραστηριότητα που αναπτύχθηκε με επίκεντρο τη σχολή προετοίμασε την αναβίωση των αρχαίων γραμμάτων κατά την εποχή του Κωνσταντίνου Πορφυρογέννητου.

Ο Λέων ο Φιλόσοφος και η Μαγναύρα

Ο Λέων, καθώς σχόλαζε, εξαιτίας της καθαίρεσής του [από το αξίωμα του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης], διεύθυνε τη σχολή της Μαγναύρας. Ο μαθητής του Θεόδωρος ήταν επικεφαλής του τμήματος της

γεωμετρίας, ο Θεοδήγιος της αστρονομίας, και ο Κομητάς της γραμματικής, που διδάσκει πώς μιλιούνται σωστά τα ελληνικά. Ο Βάρδας τους έδινε γενναιόδωρες χορηγίες, για να καλύπτουν τις ανάγκες τους και, επειδή αγαπούσε τη γνώση, τους επισκεπτόταν συχνά, ενθαρρύνοντας τις κλίσεις των φοιτητών τους: μέσα σε λίγα χρόνια έδωσε φτερά στην επιστήμη, που σημείωσε αλματώδη πρόοδο.

*Συνεχιστές Θεοφάνη, 4ο βιβλίο,
έκδ. I. Bekker, CSHB,
Βόννη 1838, 192.*

γ. Ενδιαφέρον για τους κλασικούς

Οι λόγιοι κατά την περίοδο αυτή άρχισαν να αναζητούν, να συλλέγουν, να μελετούν και να αντιγρά-

φουν χειρόγραφα με έργα της αρχαίας γραμματείας. Ο πιο αξιόλογος από αυτούς ήταν ο Φώτιος που ανήκε στον πνευματικό κύκλο του Λέοντος Μαθηματικού.

Το σημαντικότερο έργο του είναι η *Μυριόβιβλος*: περιέχει περί τα 300 φιλολογικά δοκίμια για έργα ελάχιστα γνωστά στους συγχρόνους του. Ο Φώτιος «μας μιλάει για τα αρχαία έργα με τόση χαρά και δροσιά σαν να ήταν τα τελευταία φιλολογικά νέα». Έγραψε επίσης ένα λεξικό, ομιλίες και θεολογικά έργα. Υπό τη φωτισμένη ηγεσία του η βυζαντινή εκκλησία πραγματοποίησε το μεγαλόπνοο εγχείρημα του εκχριστιανισμού των Σλάβων.

Η προσωπικότητα του Φωτίου

Αυτός ο Φώτιος δεν ανήκε στους ταπεινούς και ανώνυμους, αλλά στους ευγενείς από καταγωγή και έγκριτους πολίτες και θεωρούνταν ο πιο προκομμένος στην κοσμική σοφία και σύνεση από όλους όσοι ασχολούνταν με τα ζητήματα της πολιτείας. Είχε τέτοιες γνώσεις στη γραμματική, την ποίηση, τη ρητορική, τη φιλοσοφία, την ιατρική και κάθε σχεδόν κοσμική επιστήμη, ώστε έλεγαν ότι όχι μόνο ξεχώριζε απ' όλους τους συγχρόνους του, αλλά συναγωνιζόταν ακόμη και τους αρχαίους. Στο πρόσωπό του συνδυάζονταν όλες οι αρετές: το ταλέντο, οι σπουδές, ο πλούτος, με τον οποίο αποκτούσε όποιο βιβλίο ήθελε, και πάνω απ' όλα

η φιλοδοξία που τον έκανε να
ξαγρυπνάει τις νύχτες, ασχολού-
μενος με τη μελέτη των βιβλίων.

*Νικήτας ο Παφλαγών, Βίος
Ιγνατίου,).J.-R Migne,
Patrologia, Graeca, τ. 105
(Παρίσι 1862), στήλη 509 B.*

δ. Αραβικοί πόλεμοι και επική ποίηση

Ως τα μέσα του 9ου αιώνα το
Βυζάντιο βρισκόταν συνεχώς σε
θέση άμυνας απέναντι στους Άρα-
βες, οι οποίοι πραγματοποιούσαν
εισβολές και λεηλασίες στις μικρα-
σιατικές επαρχίες. Αποκορύφωμα
των καταστροφών αποτέλεσε η
άλωση από τους Άραβες του
Αμορίου, του ισχυρότερου φρουρί-
ου της Μ. Ασίας και πατρίδας της

άρχουσας δυναστείας (838). Το γεγονός προκάλεσε ισχυρότατη εντύπωση στους συγχρόνους του. Ο αυτοκράτορας Θεόφιλος (829-842) προσπάθησε να κινητοποιήσει τους Χριστιανούς της Ανατολής και της Δύσης σε μια γενική συμμαχία κατά του Ισλάμ.

Λίγο αργότερα άρχισε η βυζαντινή αντεπίθεση. Ο βυζαντινός στρατός πέρασε τον Ευφράτη (859) και νίκησε τον εμίρη της Μελιτηνής (863).

Οι συνεχείς πόλεμοι στα σύνορα με τους Άραβες προμήθευσαν πλούσιο υλικό για τη διαμόρφωση της βυζαντινής επικής ποίησης. Ανώνυμοι τραγουδοποιοί συνέθεσαν άσματα που εξυμνούν τους αγώνες των ακριτών, δηλ. των στρατιωτών που προστάτευαν τα ανατολικά σύνορα (ἄκραι) του

Βυζαντίου, και ιδίως του Διγενή Ακρίτα. Αξιομνημόνευτο είναι επίσης ένα σύντομο έπος που εξυμνεί τους άθλους του Αρμούρη. Ο ήρωας δεν έχει ταυτιστεί με βεβαιότητα, αλλά φαίνεται ότι έχει στενή σχέση με το Αμόριο της Φρυγίας.

***Ο Προφήτης Έσδρας.
Χαρακτηριστική σκηνή εργασίας
βυζαντινού λογίου. Μικρογραφία
χειρογράφου της Λαυρεντιανής
Βιβλιοθήκης της Φλωρεντίας***

Τα ηρωικά άσματα αυτού του είδους, τα οποία, όπως μας πληροφορεί ο επίσκοπος Καισαρείας και σπουδαίος λόγιος Αρέθας (μέσα 9ου μέσα 10ου αι.), έψαλλαν τραγουδιστές, περιφερόμενοι στις επαρχίες της Μ. Ασίας, θεωρούνται τα σημαντικότερα δείγματα της δημώδους ή λαϊκότεροπης λογοτεχνίας των Βυζαντινών, η οποία αναπτύσσεται παράλληλα με τη Λόγια Γραμματεία.

Φιλολογικό σχόλιο του Αρέθα,
επισκόπου Καισαρείας,
για τους αγύρτες

Ο συγγραφέας αναφέρει τους αγείροντες ή αγύρτες (δηλ. περιφερόμενους απατεώνες). Παράδειγμα αγυρτών είναι οι καταραμένοι Παφλαγόνες (κατοικούσαν την

Παφλαγονία, περιοχή στα βορειοδυτικά της Μικράς Ασίας), οι οποίοι, έχοντας συνθέσει κάποια ηρωικά τραγούδια που υμνούν τα παθήματα ενδόξων ανδρών, περιφέρονται από σπίτι σε σπίτι, για να ψάλουν τα άσματα αυτά με ελάχιστη αμοιβή.

Σ. Κουγέας, Έρευναι περί της ελληνικής λαογραφίας, Α΄. Αι εν τοις σχολίοις του Αρέθα λαογραφικαί ειδήσεις, Λαογραφία 4 (1912-13) 239.

Το άσμα του Αρμούρη, στ. 33-45

Εισαγωγή: Το άσμα του Αρμούρη, το οποίο διασώθηκε με την προφορική παράδοση στην Κύπρο, είναι ένα σύντομο έπος (αριθμεί περί τους 200 στίχους). Όπως απέδειξε ο βέλγος βυζαντινολόγος

Ερ. Γκρεγκουάρ (Ο Διγενής Ακρίτας. Η βυζαντινή εποποιία στην ιστορία και την ποίηση, The National Herald., Νέα Υόρκη 1942, 6-9), το άσμα αυτό συντάχτηκε από μαχητή του βυζαντινού στρατού και απηχεί τη βαθιά συγκίνηση των Βυζαντινών για την ηρωική αντεπίθεση κατά των Αράβων στα μέσα του 9ου αι.:

**Σαρακηνός εστέκετον, στέκει,
αναγελά τον:**

**«Σαρακηνοί έχουν φαριά, που
διώχνουν τους αέρες,
την φάσαν και την πέρδικαν από
πτερού την παίρνουν,
και τον λαγόν στον ανήφορον από
δρομού τον σώνουν,
κρατούν και κολακεύουν τα και
ελεύθερα τα αφήνουν,
και πάλιν δ' όταν τους φανεί,
τρέχουσι, πιάνουσίν τα,**

και τον Αφράτην ποταμόν ουκ
ημπορούν περάσαι.

Και σύ με το παρίπτιν σου θέλεις
να τον περάσεις;»

Το να τ' ακούσει ο νεότερος,
πολλήν μανίαν πήρεν
Πτερνιστηρέαν τον μαύρον του, δια
να περάσει πέρα.

Ήτον ο Αφράτης δυνατός, ήτον και
βουρκωμένος,
είχεν και κύματα βαθέα, ήτον και
αποχυμένος,
πτερνιστηρέαν τον μαύρον του
κρούει τον και υπάγει.

Γ. Θ. Ζώρας (επιμ.), Βυζαντινή
Ποίησις, Βασική Βιβλιοθήκη Αετού,
αριθμ. 1, Αθήνα χ. χ., 30-31.

Λεξιλόγιο: αναγελώ: περιγελώ,
διώχνω: συναγωνίζονται σε
ταχύτητα, φαρί: πολεμικό άλογο,

**φάσα: είδος πουλιού, παίρνω από
πτερού: κυνηγώ, σώνω από
δρομού: προφταίνω τρέχοντας,
παρίππιν: βοηθητικό άλογο,
αποχυμένος: πλημμυρισμένος,
πτερνιστηρέα κρούει: χτυπά με τα
σπιρούνια, μαύρος: μαύρο άλογο.**

Ερωτήσεις

- 1. Ποια ήταν η εσωτερική οργάνωση της ανώτερης σχολής της Μαγναύρας και με ποιους τρόπους ο καίσαρ Βάρδας συνέβαλε στην πρόοδο των επιστημών, σύμφωνα με το σχετικό κείμενο;**
- 2. Ο Λέων ο Φιλόσοφος ή Μαθηματικός και ο πατριάρχης Φώτιος ήταν πανεπιστήμονες με πολύπλευρα πνευματικά ενδιαφέροντα. Πού φαίνεται αυτό; Ποιες μεγάλες προσωπικότητες άλλων εποχών**

σας θυμίζουν αυτές οι δύο πνευματικές προσωπικότητες;

3. Να περιγράψεις τις λεπτομέρειες της εικόνας με την παράσταση του βυζαντινού λόγιου – αντιγραφέα και να συγκρίνεις τα τεχνικά μέσα που διαθέτε με αυτά που διαθέτει ένας σύγχρονος λόγιος και συγγραφέας.

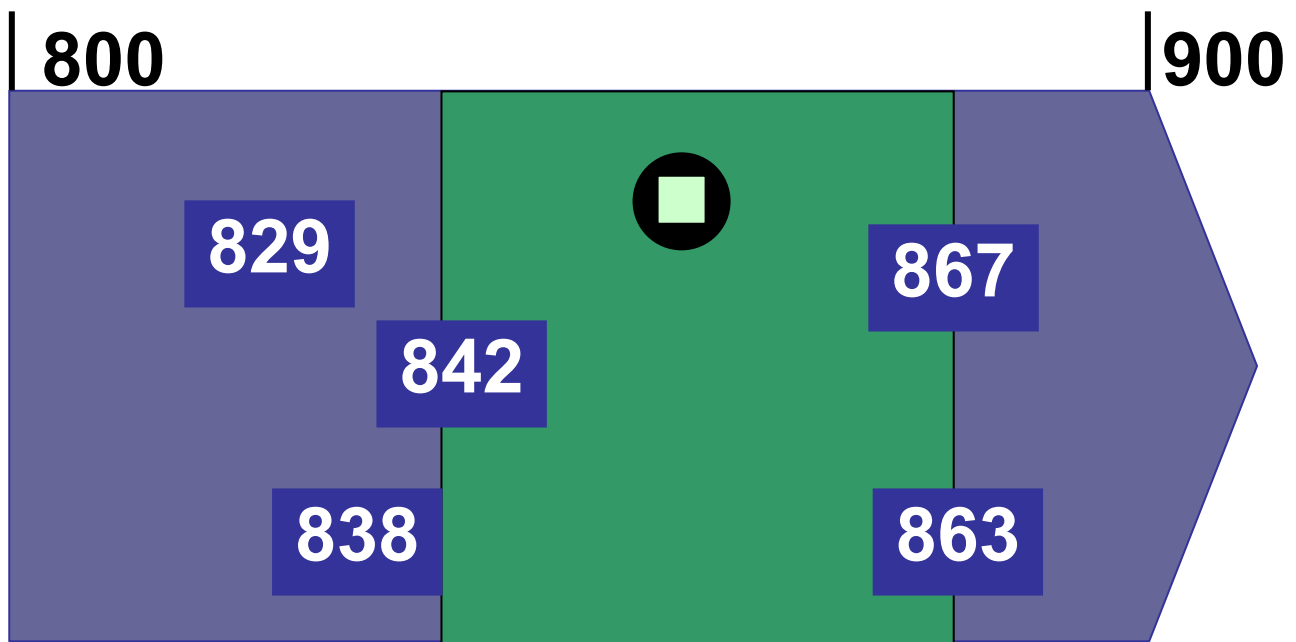
4. Αφού μελετήσεις με προσοχή το απόσπασμα από τη βιογραφία του Ιγνατίου, να επισημάνεις τις αρετές –προϋποθέσεις που εξασφάλιζαν κοινωνική ανάδειξη στο Βυζάντιο κατά τον 9ο αι. και να τις συγκρίνεις με τις προϋποθέσεις που οδηγούσαν στην κοινωνική καταξίωση στην κλασική Αθήνα, σύμφωνα με τον Επιτάφιο του Περικλή (Θουκυδίδης).

5. Ποιες πληροφορίες για την καθημερινή ζωή των ακριτών και

**τις σχέσεις τους με τους Άραβες
μας δίνουν το τραγούδι του
Αρμούρη και τα ακριτικά τραγούδια
που περιλαμβάνει το βιβλίο
Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας
Β΄ Γυμνασίου;**

*Λαγούτο και τύμπανα (ανακάρες)
συνοδεύουν τον τραγουδιστή.
Τοιχογραφία του 17ου αι. Σέρρες,
Μονή τιμίου Σταυρού*

Βασιλεία Θεόφιλου	
829	Στέψη Θεόφιλου
838	Άλωση Αμορίου
842	Θάνατος Θεόφιλου
ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ	
<i>Μαγναύρα</i> ●	
<i>Αναβίωση Αρχαίων Γραμμάτων</i>	
<i>Ακριτικά τραγούδια</i>	
863	Μάχη Λαλακάοντος
867	Δολοφονία Μιχαήλ Γ΄

4. Η διάδοση του Χριστιανισμού στους Μοραβούς και τους Βουλγάρους

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Εκχριστιανισμός Μοραβών, Ραστισλάβος, Φώτιος, Κωνσταντίνος, Μεθόδιος, σλαβικό αλφάβητο, ενίσχυση ενότητας Σλάβων, εκπόρευση του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού, σύνοδοι του 867 και του 870.

α. Ο εκχριστιανισμός των Μοραβών

Ο εκχριστιανισμός των Σλάβων, ένα από τα μεγαλύτερα επιτεύγματα του βυζαντινού πολιτισμού, ξεκίνησε από τη Μοραβία. Ο ηγεμόνας αυτής της χώρας Ραστισλάβος ζήτησε από το Βυζάντιο ιεραπο-

στόλους, για να διδάξουν στο λαό του το Χριστιανισμό (862/3). Επιθυμούσε να στηριχτεί στο Βυζάντιο, για να αντισταθμίσει την απειλή των Γερμανών και των Βουλγάρων.

Ανασκευή της θεωρίας των τριών γλωσσών

Όταν ο Κωνσταντίνος ήταν στη Βενετία, μαζεύτηκαν οι λατίνοι επίσκοποι, ιερείς και μοναχοί και στράφηκαν εναντίον του, όπως οι κουρούνες ενάντια στο γεράκι, και διατύπωσαν την αίρεση των τριών γλωσσών, λέγοντας: «Πώς συμβαίνει να έχεις επινοήσει για τους Σλάβους μια γραφή και να τους διδάσκεις κείμενα γραμμένα σ' αυτή, μια γραφή που δεν τη βρήκε ποτέ κανένας ως σήμερα ούτε απόστολος

ούτε πάπας ούτε ο Γρηγόριος ο θεολόγος ούτε κι ο Ιερώνυμος; Εμείς ξέρουμε μόνο τρεις γλώσσες, στις οποίες επιτρέπεται να δοξολογείται γραπτώς ο θεός, την εβραϊκή, τη λατινική και την ελληνική». Ο Φιλόσοφος απάντησε: «Μήπως η βροχή δεν έρχεται από το θεό και δεν πέφτει για όλους τους ανθρώπους; Μήπως ο ήλιος δεν λάμπει για όλους τους ανθρώπους και μήπως όλοι δεν αναπνέουμε τον ίδιο αέρα; [...] Πολλοί λαοί έχουν δική τους γραφή και κάθε λαός τιμά το θεό στη δική του γλώσσα [...]».

*Βίος Κωνσταντίνου, γερμ. μετ.)
Jo. Bujnoch (Geschichtschreiber 1),
Γκρατς-Βιέννη-Κολονία 1958,
71-72*

Ο αυτοκράτορας Μιχαήλ Γ΄ και ο πατριάρχης Φώτιος αντιλήφθηκαν τα οφέλη της πρότασης του Ραστισλάβου. Το Βυζάντιο θα μπορούσε να επεκτείνει την επιρροή και την πνευματική του ακτινοβολία στην κεντρική Ευρώπη. Η αποστολή ανατέθηκε στους δύο αδελφούς από τη Θεσσαλονίκη Μεθόδιο και Κωνσταντίνο (που αργότερα πήρε το μοναστικό όνομα Κύριλλος). Ήταν έμπειροι διπλωμάτες και γνωστοί λόγιοι και γνώριζαν άριστα τη σλαβική και άλλες γλώσσες.

Οι δύο αδελφοί έφτασαν στη Μοραβία το θέρος του 863. Ο Κωνσταντίνος δημιούργησε ένα σλαβικό αλφάβητο που απέδιδε όλες τις φωνητικές ιδιαιτερότητες της σλαβικής.

Ο Κωνσταντίνος δεν αρκέστηκε σ' αυτό, αλλά απέδωσε στα σλαβικά τη Θεία Λειτουργία και τα ιερά βιβλία.

β. Σημασία του εκχριστιανισμού

Η χρήση της σλαβικής διευκόλυνε τους Μοραβούς να κατανοήσουν το κήρυγμα και τη λειτουργία και εξασφάλισε τεράστια επιτυχία στο ιεραποστολικό έργο.

Οι δύο αδελφοί οργάνωσαν τη σλαβική εκκλησία (863-866) και μύησαν τους Σλάβους στο πολιτιστικό σύστημα των Ελλήνων και του Χριστιανισμού. Ο εκχριστιανισμός συντέλεσε επίσης στην ενότητα των Σλάβων, καθώς ενίσχυσε την κοινότητα της φυλής με την κοινότητα της πίστης.

γ. Ο εκχριστιανισμός των Βουλγάρων

Στο ζήτημα του εκχριστιανισμού των Βουλγάρων η βυζαντινή εκκλησία συγκρούστηκε με τον πάπα, ο οποίος επιδίωκε την επέκταση της ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας στην άμεση γειτονιά του Βυζαντίου. Ο βυζαντινός στρατός υποχρέωσε το βούλγαρο ηγεμόνα Βόρη να δεχτεί τον Χριστιανισμό από την Κωνσταντινούπολη και να βαπτιστεί μάλιστα ο ίδιος με ανάδοχο τον αυτοκράτορα Μιχαήλ Γ' (864).

Ωστόσο, λίγο αργότερα με πρόσκληση του Βόρη, ο πάπας έκανε νέα επέμβαση στα ζητήματα της Βουλγαρικής Εκκλησίας. Τότε ο πατριάρχης Φώτιος, υπερασπιζόμενος την ανεξαρτησία της βυζαντινής εκκλησίας και τα ζωτικά

συμφέροντα του Βυζαντινού Κράτους, κατήγγειλε την επέμβαση της Ρώμης στη Βουλγαρία και κατηγόρησε τη ρωμαϊκή εκκλησία για λειτουργικά και δογματικά λάθη.

Η σύνοδος του έτους 867 αναθεμάτισε τον πάπα, απέρριψε το δόγμα περί εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού (filioque) και καταδίκασε την επέμβαση της Ρώμης στη Βουλγαρία. Με απόφαση της συνόδου του 870 η εκκλησία της Βουλγαρίας υπάχθηκε οριστικά στη δικαιοδοσία του πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης.

Απόψεις του Φωτίου για τη ρωμαιοκαθολική Εκκλησία

Ο Φώτιος [...] ξαναφέρει τις άθλιες συνήθειες και τις ψευδείς διδασκαλίες που επέβαλαν οι

μοχθηροί Λατίνοι στους άτυχους Βουλγάρους: αυτές περιλάμβαναν την πρακτική της νηστείας του Σαββάτου και τη συντόμευση της Τεσσαρακοστής κατά μία εβδομάδα, την καταδίκη των νυμφευμένων ιερέων και την επιμονή στο ότι μόνο επίσκοποι μπορούν να τελούν το μυστήριο του χρίσματος [...]. Ακόμη σοβαρότερο ήταν το γεγονός, τόνιζε ο Φώτιος, ότι οι λατίνοι κληρικοί στη Βουλγαρία προπαγάνδιζαν το δόγμα της διπλής εκπόρευσης του Αγίου Πνεύματος· αυτό ήταν καθαρή αίρεση [.]

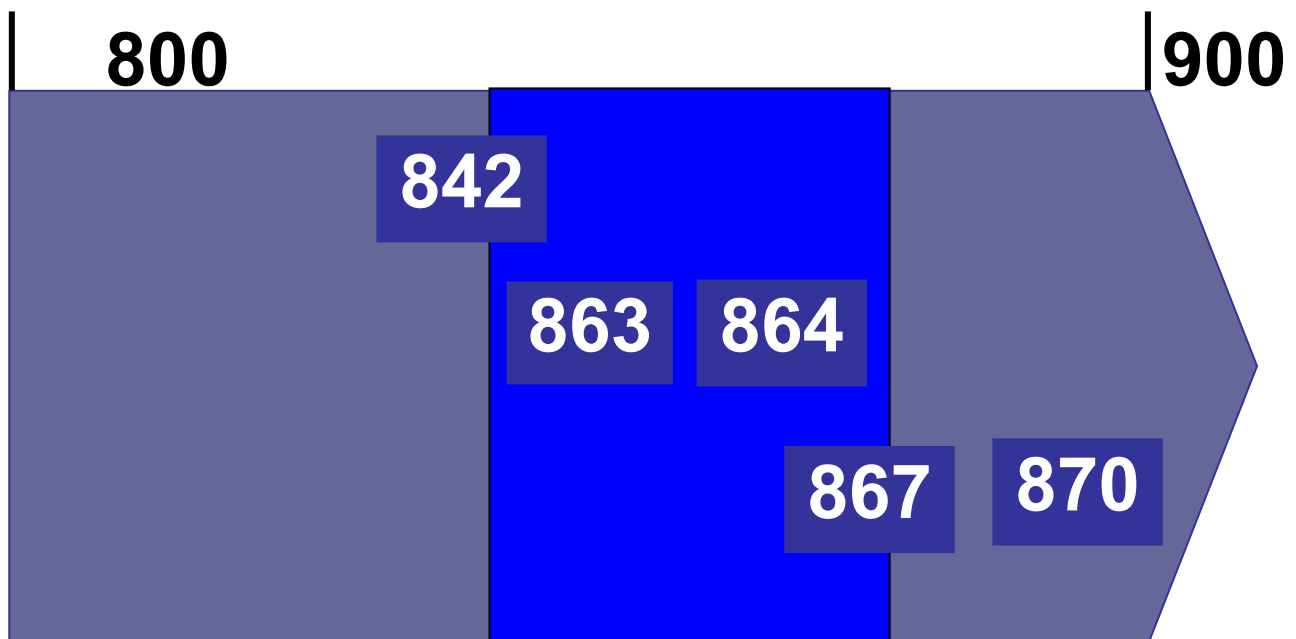
***D. Obolensky,
Η Βυζαντινή Κοινοπολιτεία.
Η Ανατολική Ευρώπη, 500-1453,
μετ. Γ. Τσεβρεμές,
Θεσσαλονίκη 1991, 158-159.***

*Οι άγιοι Κύριλλος και Μεθόδιος.
Βουλγαρική εικόνα του 1862.
Μουσείο Φιλιππούπολης (Ploudiv).*

Ερωτήσεις

- 1. Σε ποια γλώσσα ή ποιες γλώσσες πίστευαν αντίστοιχα οι εκπρόσωποι της Ρωμαϊκής και της Βυζαντινής Εκκλησίας ότι έπρεπε να εκχριστιανίζονται οι ξένοι λαοί, σύμφωνα με το πρώτο παράθεμα; Τι συμπεραίνεις από αυτή τη στάση για τη νοοτροπία των δύο εκκλησιών και τη στάση τους απέναντι στους άλλους λαούς;**
- 2. Μπορείς να επισημάνεις τις διαφορές που παρουσιάζονται στη διαδικασία εκχριστιανισμού των Μοραβών και των Βουλγάρων;**
- 3. Γιατί οι Σλάβοι τιμούν ιδιαίτερα το Μεθόδιο και τον Κύριλλο; Μπορείς να αναγνωρίσεις από τις επιγραφές της εικόνας με τους δύο ιεραποστόλους ποιος είναι ο Μεθόδιος και ποιος ο Κύριλλος;**

Βασιλεία Μιχαήλ Γ΄	
863	Εκχριστιανισμός Μοραβών
864	Εκχριστιανισμός Βουλγάρων
867	Δολοφονία Μιχαήλ Γ΄ – Σύνοδος έτους 867
870	Σύνοδος – Η Βουλγαρία υπάγεται στο Πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης
867	Δολοφονία Μιχαήλ Γ΄

5. Η Βυζαντινή Εποποσία. Επικοί αγώνες και επέκταση της Αυτοκρατορίας

Όροι – κλειδιά της ενότητας

**Στρατιωτική αντεπίθεση,
Συμεών, βασιλεύς Βουλγάρων και
Ρωμαίων, τσάρος Σαμουήλ, ίδρυση
νέου Βουλγαρικού Κράτους, μάχη
Σπερχειού, μάχη Κλειδίου, άνθηση
της οικονομίας, διεθνές κύρος του
κράτους.**

α. Αγώνες με τους Άραβες

**Στα χρόνια του Ρωμανού
Λακαπηνού εγκαινιάζεται η μεγάλη
στρατιωτική αντεπίθεση των
Βυζαντινών κατά των Αράβων. Ο
στρατηγός Ιωάννης Κουρκούας
κατέλαβε την Έδεσσα της Συρίας. Η**

**επιτυχία αυτή προετοίμασε τις
επικές νίκες του Νικηφόρου Φωκά,
του Ιωάννη Τζιμισκή και του
Βασιλείου Β΄.**

**Οι τρεις αυτοί άνδρες που
ενσάρκωναν τον τύπο του στρατη-
γού – αυτοκράτορα ανέκτησαν τις
μεγαλονήσους Κρήτη (961) και
Κύπρο (965), τις πόλεις της Κιλικίας
και τμήματα της Συρίας και της
Παλαιστίνης. Η ανάκτηση όλων των
παλαιών ρωμαϊκών εδαφών της
Εγγύς Ανατολής ήταν ο απώτερος
σκοπός των εκστρατειών αυτών.**

**Επιστολή του Νικηφόρου Φωκά
στο χαλίφη**

**Στη μάχη της κλεισούρας οι
μαχητές σου τράπηκαν σε φυγή
σαν κοπάδι ζώων. [...] Τα ψηλά
κτίρια γκρεμίστηκαν και τα ερείπιά**

τους, κάποτε ακμαία κέντρα, έχουν γίνει ακατοίκητη έρημος. Μόνο η κραυγή της κουκουβάγιας και ο αντίλαλός της στις κολόνες αντηχούν στην ερημιά.

Η Αντιόχεια δεν είναι μακριά. Σύντομα θα φτάσω εκεί με πολυάριθμο στρατό [...]. Εσύ που κατοικείς τις αμμώδεις ερήμους, να 'σαι καταραμένος! Γύρνα στη χώρα Σάνα, την πρώτη σου πατρίδα. Σύντομα θα κατακτήσω την Αίγυπτο με το σπαθί μου κι ο πλούτος της θα γεμίσει το θησαυροφυλάκιό μου [...].

Θα κατακτήσω όλη την Ανατολή και τη Δύση και θα διαδώσω παντού τη θρησκεία του σταυρού.

S. Vryonis, Byzantium and Europe, Λονδίνο 1967, 87-88.

β. Αγώνες με τους Βουλγάρους

Οι φιλικές σχέσεις με τους Βουλγάρους, έγιναν εχθρικές, όταν ανήλθε στον βουλγαρικό θρόνο ο ελληνομαθής, αλλά φιλόδοξος Συμεών. Ο Συμεών πολιορκήσε την πρωτεύουσα, επιδιώκοντας να ιδρύσει μια βουλγαροβυζαντινή αυτοκρατορία στη θέση της βυζαντινής και αυτοτιτλοφορήθηκε βασιλεύς Βουλγάρων και Ρωμαίων. Ο θάνατός του ματαίωσε τις φιλοδοξίες του. Ο διάδοχος του Πέτρος συνήψε με το Βυζάντιο συνθήκη ειρήνης και νυμφεύτηκε τη Μαρία, ανεψιά του Ρωμανού Λακαπηνού.

Ο Ρωμανός επικρίνει τον Συμεών

Γιατί, πες μου, τι περισσότερο κατάφερες με το να γράφεις τον εαυτό σου βασιλέα Βουλγάρων και Ρωμαίων, χωρίς σ' αυτό να είναι σύμφωνος και βοηθός σου ο Θεός; Τι κέρδισες που με τη βία πήρες τη γη μας; Πού είναι οι φόροι που πήρες από αυτή;

Βυζαντινά Κείμενα (Αετός, Βασική Βιβλιοθήκη, 3), έκδ. Δ. Ζακυθηνός, Αθήνα 1958, 134.

Η ειρήνη έδωσε τη θέση της στον πόλεμο, όταν ο τσάρος Σαμουήλ ίδρυσε νέο Βουλγαρικό Κράτος με επίκεντρο, αυτή τη φορά, την περιοχή της Αχρίδας. Ο αγώνας αυτός υπήρξε μακρός και δύσκολος για τον αυτοκράτορα Βασίλειο Β', τερματίστηκε όμως με τη συντριβή

των Βουλγάρων στις μάχες Σπερχειού (997) και Κλειδίου (1014). Η Βουλγαρία υποτάχθηκε πλήρως (1018) και οργανώθηκε σε δύο θέματα. Τα σύνορα του Βυζαντίου έφτασαν και πάλι στον Δούναβη.

Η προσωπικότητα του Βασιλείου Β΄

[Ο Βασίλειος], αφού καθάρισε το κράτος από τους βάρβαρους και κυριάρχησε στο εσωτερικό του, περιόρισε την αριστοκρατία των μεγάλων οικογενειών [...] και, αφού ανέδειξε γύρω του μια ομάδα εκλεκτών συνεργατών, τους εμπιστεύθηκε τα μυστικά του κράτους [...].

Έκανε τις εκστρατείες εναντίον των εχθρών, όχι όπως συνήθως τις κάνουν οι περισσότεροι βασιλείς στο μέσο της άνοιξης, επιστρέφοντας όταν τελειώσει το καλοκαίρι,

αλλά αυτός, για να επιστρέψει, έπρεπε να φτάσει στο σκοπό που είχε όταν ξεκινούσε. Και δεν υποχωρούσε ούτε στο μεγάλο κρύο ούτε στη μεγάλη ζέστη [...].

Μιχαήλ Ψελλός, Χρονογραφία, κεφ. 30, 32, έκδ. E. Renauld, τ. 1 (Παρίσι 1926) 18-20.

γ. Οικονομικές συνέπειες των πολέμων

Οι κατακτήσεις του βυζαντινού στρατού και η επέκταση των βυζαντινών συνόρων ευνόησαν την άνθηση της οικονομίας. Νέα εδάφη, παραγωγικό δυναμικό και έσοδα προστέθηκαν στο κράτος, ενώ η διακοπή των αραβικών επιδρομών επέτρεψε την ειρηνική καλλιέργεια της γης. Έτσι πολλαπλασιάστηκαν η παραγωγή και τα

νομισματικά αποθέματα του Βυζαντινού Κράτους. Ο πλούτος έφερε ευμάρεια και χλιδή, ενίσχυσε τις δυνατότητες και το διεθνές κύρος της αυτοκρατορίας και γέννησε αισθήματα αυτοπεποίθησης και περηφάνειας στους υπηκόους της.

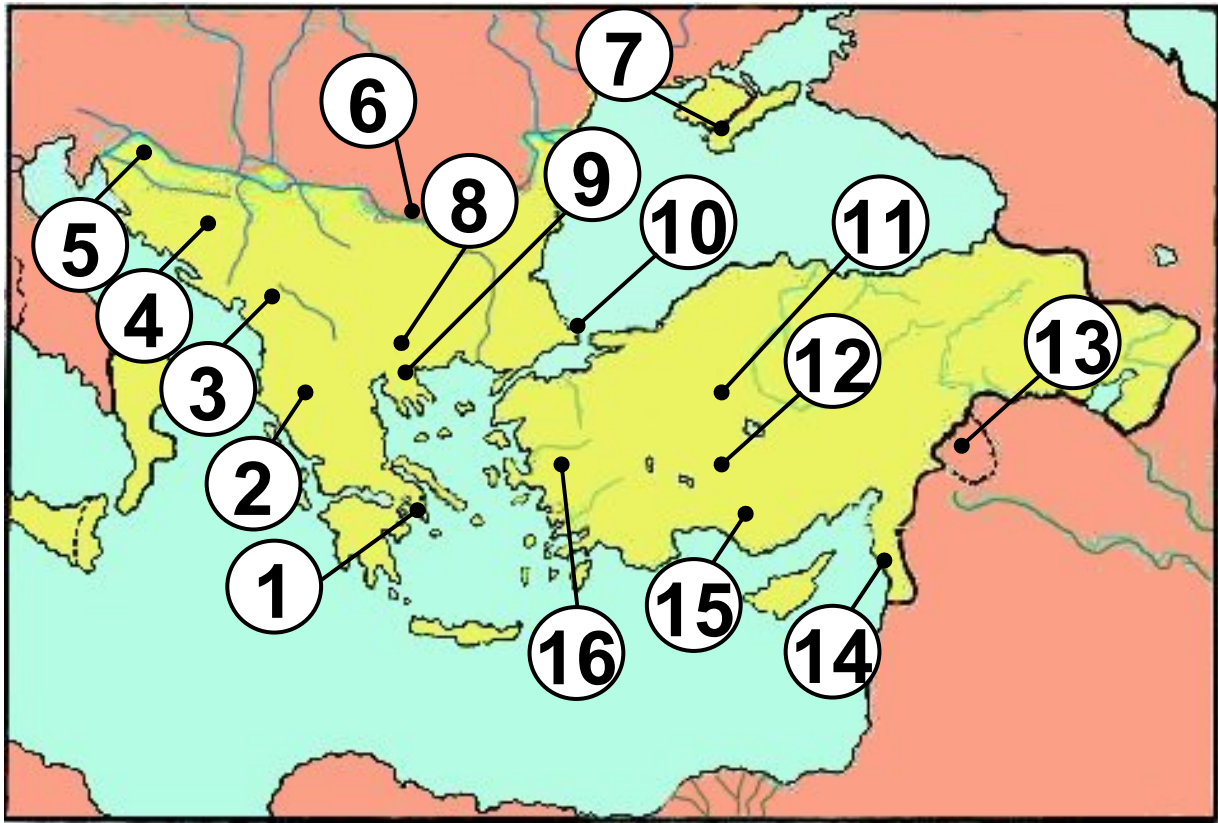
Βυζαντινή εμποροία και οικονομία

Ο Ιωάννης Τζιμισκής δεν μπόρεσε να κατακτήσει τα Εκβάτανα (Σημ.: εδώ τη Βαγδάτη), αλλά έλαβε δώρα από τους Μουσουλμάνους αξίας τριών εκατομμυρίων χρυσών και αργυρών νομισμάτων όταν επέστρεψε στην Κωνσταντινούπολη, τέλεσε μεγάλο θρίαμβο, στη διάρκεια του οποίου χρυσάφι, ασήμι, μπαχαρικά και μεταξωτά ενδύματα παρέλασαν μπροστά στα έκθαμβα μάτια των κατοίκων σε μια

θριαμβική πομπή (προέλευσις) προς την αγορά (forum) (Βλ. Λέων Διάκονος, Ιστορία, έκδ. C. B. Hase, Βόννη 1828, 162-163).

Ο Βασίλειος Β', πεθαίνοντας, άφησε τα ταμεία τόσο γεμάτα, ώστε να εντυπωσιαστεί όχι μόνο ο Ψελλός αλλά και οι Μουσουλμάνοι. Αραβική πηγή του ύστερου 11ου αι. μας πληροφορεί ότι ο Βασίλειος [...] άφησε 10.000 καντάρια χρυσών νομισμάτων (=72.000 χρυσά νομίσματα) και μαργαριτάρια αξίας 54 εκατομ. δηναρίων. Ο Ψελλός αναφέρει 200.000 τάλαντα ή λίτρες χρυσού σε μετρητά, δηλαδή 14.4 εκατομμύρια χρυσά νομίσματα.

A. E. Laiou, The Economic: History of Byzantium [=Dumbarton Oaks Studies 39], Washington D. C. 2002, 715.

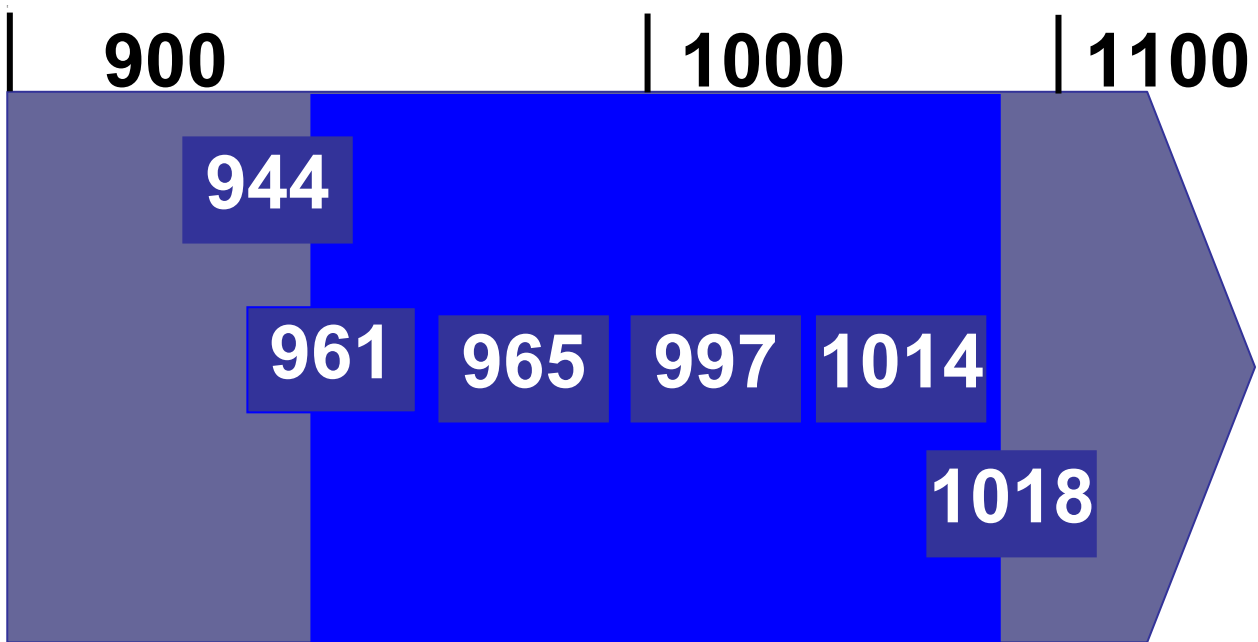

Το Βυζαντινὸ Κράτος ἐπὶ Βασιλείου Β΄

1. Αθήνα	9. Θεσσαλονίκη
2. Δυρράχιο	10. Κων/πολη
3. Δρίνος π.	11. Άγκυρα
4. Θέμα Βουλγαρίας	12. Αμόριο
5. Σέρμιο	13. Έδεσσα
6. Δούναβης π.	14. Αντιόχεια
7. Χερσώνα	15. Ικόνιο
8. Σέρρες	16. Σμύρνη

Ερωτήσεις

- 1. Πώς έβλεπε τον πόλεμο κατά των Σαρακηνών ο Νικηφόρος Φωκάς; Ποια ήταν τα σχέδια και οι φιλοδοξίες του, σύμφωνα με την παρατιθέμενη επιστολή;**
- 2. Ποια ήταν τα κυριότερα εσωτερικά προβλήματα του Βυζαντινού Κράτους και πώς τα έλυσε ο Βασίλειος Β΄ σύμφωνα με το τρίτο παράθεμα; Σε τι διέφερε ο Βασίλειος από άλλους στρατιωτικούς ηγέτες;**
- 3. Ποιες ήταν οι άμεσες οικονομικές συνέπειες της βυζαντινής εποποιίας, σύμφωνα με το σχετικό παράθεμα και ποιες, κατά τη γνώμη σου, οι έμμεσες ψυχολογικές συνέπειες;**

Βυζαντινή Εποποία	
944	Άλωση Έδεσσας
961	Ανάκτηση Κρήτης
965	Ανάκτηση Κύπρου
997	Μάχη Σπερχειού
1014	Μάχη Κλειδίου
1018	Υποταγή Βουλγαρίας

6. Η ίδρυση, η εξέλιξη και ο εκχριστιανισμός του Ρωσικού Κράτους

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Η διαμόρφωση του έθνους των Ρώσων, ηγεμονία του Κιέβου, εκστρατείες, εμπορικές συνθήκες, εκχριστιανισμός των Ρώσων.

α. Η διαμόρφωση του έθνους των Ρώσων

Οι Βάραγγοι, τους οποίους οι ανατολικοί Σλάβοι ονόμαζαν Ρώς, ήταν σκανδιναβικά φύλα που εμφανίστηκαν στο ιστορικό προσκήνιο τον 9ο αι. Συνδύαζαν εμπορικές με πειρατικές δραστηριότητες και έγιναν γνωστοί στους λαούς της Δύσης με τα ονόματα Βίκιγκς και

Νορμανδοί. Στο χώρο της σημερινής Ρωσίας αξιοποίησαν για εμπορικές δραστηριότητες τους υδάτινους δρόμους και ιδίως το δρόμο από τους Βαράγγους στους Έλληνες, μέσω του οποίου έφταναν στον Εύξεινο και τη Βασιλεύουσα.

Οι Βάραγγοι ή Ρως αναμείχθηκαν με τους ανατολικούς Σλάβους και δημιούργησαν βαθμιαία ένα νέο λαό. Στο λαό αυτό οι ίδιοι έδωσαν το όνομα και την κρατική οργάνωση, που δεν είχαν τα σλαβικά φύλα, και οι Σλάβοι τη γλώσσα και τη λαϊκή βάση.

Δρομολόγια των ρώσων εμπόρων

Οι Ρως, που είναι Σλάβοι, μεταβαίνουν από τις απώτερες σλαβικές περιοχές στη Ρωμαϊκή (= Μαύρη) Θάλασσα και πουλούν

δέρματα κάστορα και μαύρης αλεπούς όπως και ξίφη. Ο ρωμαίος ηγεμόνας επιβάλλει τη δεκάτη στα εμπορεύματά τους. Άλλοτε οι Ρως καταπλέουν το σλαβικό ποτάμι Ντον και περνούν από την πρωτεύουσα των Χαζάρων (λαού της στέππας) Khamlig, όπου ο ηγεμόνας της χώρας τους επιβάλλει το φόρο της δεκάτης. Ακολουθως επιβιβάζονται για την Κασπία [...]. Από την πόλη της Κασπίας μεταφέρουν εμπορεύματα με καμήλες ως τη Βαγδάτη. Εδώ υπάρχουν σλάβοι ευνούχοι που τους εξυπηρετούν ως διερμηνείς.

Ibn Khorddhben, Το βιβλίο των δρόμων και των βασιλείων, έκδ. Μ. . J De Goeje), BGA 6 (Λυών 1967) 115-116.

β. Ίδρυση κράτους – Σχέσεις με το Βυζάντιο

Στα μέσα του 9ου αι. σχηματίστηκε το πρώτο σημαντικό ρωσικό κράτος. Ήταν η ηγεμονία του Κιέβου, η οποία έλεγχε το δρόμο του ποταμού Ντον και έκανε εμπόριο με το Βυζάντιο και το Χαλιφάτο.

Μετά από δύο αποτυχημένες εκστρατείες κατά της Κωνσταντινούπολης, οι Ρώσοι στη διάρκεια του 10ου αι. υπέγραψαν δύο σημαντικές εμπορικές συνθήκες με το Βυζάντιο (911 και 944). Οι συνθήκες αυτές επέτρεπαν στους Ρώσους να ταξιδεύουν και να εμπορεύονται στην Κωνσταντινούπολη.

Οι έμποροι και οι διπλωμάτες που ταξίδευαν μεταξύ Κιέβου και Βυζαντίου ήταν φορείς ιδεών και πεποιθήσεων. Έτσι οι εμπορικές

σχέσεις των δύο κρατών προετοίμασαν τον εκχριστιανισμό των Ρώσων που άρχισε στα μέσα και ολοκληρώθηκε στα τέλη του 10ου αι.

Φύση του ρωσοβυζαντινού εμπορίου

Σχετικά με τη φύση του ρωσοβυζαντινού εμπορίου της εποχής, το Ρωσικό Χρονικό περιορίζεται στη δήλωση ότι ο Ολέγκ έφερε στην πατρίδα από την Κωνσταντινούπολη «χρυσό, μεταξωτά, φρούτα, κρασί και όλων των ειδών τα στολίδια». Εκτός από το χρυσό, τα άλλα προϊόντα ήταν πράγματι τα βασικά εμπορεύματα που εξήγε το Βυζάντιο στην Ανατολική Ευρώπη. Όλα τους είδη πολυτελείας προορίζονταν για τις ανώτερες τάξεις αυτών των χωρών που είχαν μάθει να εκτιμούν τις ραπτικές και

μαγειρικές απολαύσεις του βυζαντινού πολιτισμού. Τα αγαθά που μεταφέρονταν από τη Ρωσία στην Κωνσταντινούπολη είναι γνωστά από άλλες πηγές. Σ' αυτά περιλαμβάνονταν, δούλοι, γούνες (κάστορα, ζιμπελίν, ερμίνας, μαύρης αλεπούς και σκίουρου), κεριά και μέλι.

D. Obolensky, Η Βυζαντινή Κοινοπολιτεία, Θεσσαλονίκη 1991, 307-308.

γ. Εκχριστιανισμός Ρώσων

Για να συντρίψει την εξέγερση της μικρασιατικής αριστοκρατίας, ο αυτοκράτορας Βασίλειος Β΄ ζήτησε τη βοήθεια του ρώσου ηγεμόνα Βλαδιμήρου, υποσχόμενος να του δώσει ως σύζυγο την αδελφή του Άννα. Το επικουρικό στρατιωτικό σώμα που έστειλαν οι Ρώσοι

συνέτριψε την ανταρσία των βυζαντινών γαιοκτημόνων (δυνατών), αλλά ο Βασίλειος λησμόνησε την υπόσχεσή του.

Από τη δεύτερη βυζαντινορωσική συνθήκη (944)

Όταν οι ρώσοι πρεσβευτές και οι έμποροι φτάσουν στη Βασιλεύουσα, οφείλουν να καταλύσουν κοντά στο ναό του Αγίου Μάμαντα. Εκεί θα στείλουμε ένα υπάλληλο, που θα καταγράψει τα ονόματά τους, και θα λάβουν μηνιαίο βοήθημα. Οι Ρώσοι πρέπει να μπαίνουν στην Πόλη από ορισμένη πύλη, συνοδευόμενοι από υπαλλήλους, άοπλοι και σε ομάδες 50 ανδρών κάθε φορά. Επιτρέπεται να εμπορεύονται ανάλογα με τις ανάγκες τους και να επιστρέφουν πάλι στη χώρα τους.

Οι αποχωρούντες Ρως λαμβάνουν από εμάς εφόδια και ό,τι χρειάζονται για τον εξοπλισμό των πλοίων τους. [...] Δεν επιτρέπεται όμως να ξεχειμωνιάζουν κοντά στο ναό του Αγίου Μάμαντα.

***Παλαιορωσικό Χρονικό
του Νέστορος, γερμ. έκδ.
R. Trautmann, Λειψία 1931, 30-31.***

Μόνο όταν ο Βλαδίμηρος κατέλαβε τη Χερσώνα, ο αυτοκράτορας συναίνεσε στο γάμο, με την πρόσθετη προϋπόθεση ότι ο Βλαδίμηρος θα ασπαζόταν το Χριστιανισμό. Η νύφη ταξίδεψε στη Χερσώνα, όπου έγιναν η βάπτιση του Βλαδιμήρου και ο βασιλικός γάμος. Επακολούθησε η ομαδική βάπτιση των Ρώσων στα νερά του Δνειπέρου (989).

Με τον εκχριστιανισμό των Ρώσων μια τεράστια έκταση εντάχθηκε στη σφαίρα επιρροής της Ορθοδοξίας και του βυζαντινού πολιτισμού. Η μεταβολή αυτή επηρέασε καθοριστικά τη νοοτροπία και τον πνευματικό και υλικό πολιτισμό των Ρώσων. Οι εμπορικές ανταλλαγές με το Βυζάντιο εντατικοποιήθηκαν, ενώ αυξήθηκε κατά πολύ ο αριθμός των βαράγγων και ρώσων μισθοφόρων που υπηρετούσαν στην αυτοκρατορική φρουρά και το βυζαντινό στρατό.

Η κατάληψη της Χερσώνας και ο εκχριστιανισμός των Ρώσων

Μετά παρέλευση ενός έτους, κατά το έτος 6496 (988) ο Βλαδίσμηρος εκστράτευσε με τους στρατιώτες του κατά της Χερσώνας, μιας

ελληνικής πόλης. Οι κάτοικοι της Χερσώνας οχυρώθηκαν μέσα στην πόλη, ενώ ο Βλαδίμηρος παρατάχθηκε στο λιμάνι, σε απόσταση βολής τόξου από αυτή [...]. Οι Ρώσοι απέκοψαν τη ροή του νερού και οι Χερσωνίτες δεν άντεξαν τη δίψα και παραδόθηκαν. Ο Βλαδίμηρος και η συνοδεία (družina) του εισήλθαν στην πόλη.

Ο Βλαδίμηρος έστειλε τότε απεσταλμένους στους αυτοκράτορες Βασίλειο και Κωνσταντίνο με το ακόλουθο μήνυμα: «Κοιτάξτε, πήρα την περίφημη πόλη σας. Πληροφορούμαι όμως ότι έχετε μια ανύπαντρη αδελφή. Αν δεν μου τη δώσετε για γυναίκα, θα κάνω στην Κωνσταντινούπολη ό,τι έκανα και σ' αυτή εδώ την πόλη».

Όταν οι δύο αυτοκράτορες άκουσαν το μήνυμα, κυριεύτηκαν

από θλίψη και έστειλαν πρεσβεία με το ακόλουθο μήνυμα: «Δεν ταιριάζει στους Χριστιανούς να παντρεύουν τις κόρες τους με εθνικούς. Αν βαπτιστείς, θα εξασφαλίσεις αυτό το πλεονέκτημα. Θα δεχτείς τη Βασιλεία των Ουρανών και θα έχεις κοινή με εμάς πίστη.» [...]

Ο Βλαδίμηρος συγκατατέθηκε και αποφάσισε να βαπτιστεί. Ο επίσκοπος Χερσώνας μαζί με τους ιερείς της αδελφής του αυτοκράτορα βάπτισε τον Βλαδίμηρο, αφού τον κατήχησε στο Χριστιανισμό.

*Λαυρεντιανό Χρονικό,
γερμ. μετ. Jo. Bujnoch (Slavische
Geschichtsschreiber 1),
Γκρατς–Βιέννη–Κολονία 1958,
143-145.*

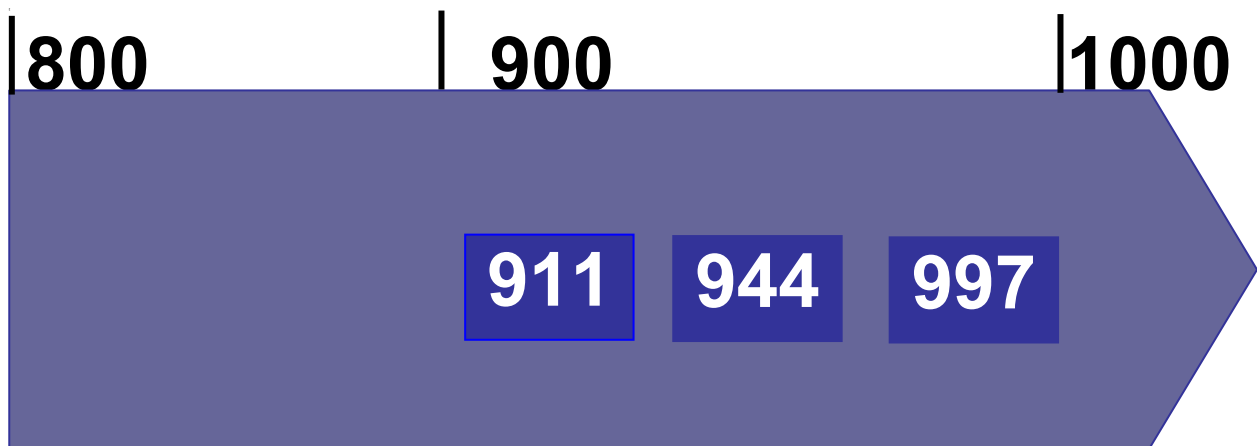
Εικόνα με την Παρθένο του Βλαδιμίρ. Φιλοτεχνήθηκε στην Κωνσταντινούπολη περί το 1125 και μεταφέρθηκε στη Ρωσία. Επέδρασε βαθιά στην τέχνη του Κιέβου.

Ναός Αγίου Νικολάου στο Σουζντάλ

Ερωτήσεις

- 1. Εθνογένεση ονομάζεται η διαμόρφωση ενός έθνους. Σε τι μοιάζει η εθνογένεση των Ρώσων με αυτή των Βουλγάρων;**
- 2. Διαβάστε με προσοχή τους όρους της συνθήκης του 944. Σε ποιους περιορισμούς υπέκειτο η παραμονή των ρώσων εμπόρων στην Κωνσταντινούπολη;**
- 3. Διαβάστε με προσοχή τα σχετικά παραθέματα. Ποια προϊόντα διακινούσαν οι ρώσοι έμποροι;**
- 4. Πώς συνδέεται στο Λαυρεντιανό Χρονικό ο εκχριστιανισμός των Ρώσων με τους γάμους Βλαδιμήρου – Άννας;**

800 – 900	
Ίδρυση Ρωσικού Κράτους (Κίεβο)	
900 – 1100	
911	Εκστρατεία και Εμπορική Συνθήκη με Βυζάντιο
944	Εμπορική Συνθήκη με Βυζάντιο
989	Εκχριστιανισμός

7. Σχέσεις Βυζαντίου – Δύσης Αγώνες για τη διατήρηση των ιταλικών κτήσεων

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Κατάκτηση Σικελίας, μετοικεσίες στην Καλαβρία, θέματα Λογγοβαρδίας, Καλαβρίας, Λουκανίας, Όθων Α΄, βασιλεύς Ρωμαίων, κατεπάνω / κατεπανάτο Ιταλίας, Θεοφανώ, Όθων Β΄, ενίσχυση βυζαντινής επιρροής στη Γερμανία, βοήθεια Βενετών, εμφάνιση Νορμανδών.

α. Ο Ελληνισμός της Ιταλίας

Το ελληνικό στοιχείο, που κατά την αρχαιότητα κατοικούσε στη Σικελία και τη Ν. Ιταλία (Μεγάλη Ελλάδα), ενισχύθηκε κατά τον 7ο και τον 8ο αι. με μετοικεσίες

πληθυσμών από την Ελλάδα
εξαιτίας των σλαβικών επιδρομών.

Στις αρχές του 10ου αι. οι Άραβες ολοκλήρωσαν την κατάκτηση της Σικελίας. Στο Βυζάντιο απέμεινε η Ν. Ιταλία. Σικελιώτες, που εγκατέλειψαν τις εστίες τους μπροστά στις αραβικές επιθέσεις, πύκνωσαν το ελληνικό στοιχείο της περιοχής.

Σικελιώτες στην Καλαβρία
(μέσα 10 αι.)

Οι Ισμαηλίτες κυρίευσαν όλη τη χώρα και λεηλάτησαν όλους τους τόπους της. Φοβερή πείνα έπεσε σ' όλους τους κατοίκους – όχι μόνο σ' όσους κατοικούσαν στις πόλεις, αλλά ακόμη και εκείνους που ζούσαν πάνω στα βουνά.

Τι τρομερή τραγωδία μπορούσε να δει κανείς, τι δυστυχία φανερώθηκε! Πολλοί Χριστιανοί έφαγαν τότε τις σάρκες των αγαπημένων τους παιδιών [...]. Παιδιά έφαγαν τις σάρκες άτυχων γονιών, και αδέρφια τις σάρκες αδελφών τους. [...] Η πείνα ήταν τόσο ανυπόφορη, που η φύση χτυπούσε και καταβρόχθιζε τον εαυτό της. Τόσο μεγάλη ασέβεια έβλεπε ο ήλιος σ' αυτή την περιοχή [...].

Τότε ο άγιος Σάββας εξασφάλισε τη σωτηρία όχι μόνο στους οικείους του [που ζούσαν στην πόλη Collesano] αλλά και άλλους πολλούς ανθρώπους: τους οδήγησε μέσα από ερημικά βουνά και τους εγκατέστησε σε πολύ οχυρά κάστρα (στην περιοχή της Rametta, ανατολικά της Σικελίας). Έπειτα εγκατέλειψε στο μέρος αυτό

(το πλήθος του λαού) και ο ίδιος με τους γονείς του έφτασε στην Καλαβρία, περνώντας τη θάλασσα.

*Ιστορία και έπαινος των αγίων
Σάβα και Μακαρίου των Νέων
εκ Σικελίας υπό Ορέστου,
πατριάρχου Ιεροσολύμων
(αρχές 11ου αι.),
έκδ. Ιο. Cozza-Luzi
(Ρώμη 1893) 13-14.*

Η βυζαντινή Ν. Ιταλία περιλάμβανε τα θέματα Λογγοβαρδίας, Καλαβρίας και Λουκανίας και συνόρευε στο βορρά με κρατίδια που προσπαθούσαν να κρατήσουν την αυτονομία τους έναντι του Βυζαντίου και του Γερμανικού Κράτους.

β. Η ιταλική πολιτική των Μακεδόνων – σχέσεις με το Γερμανικό Κράτος

Η δυτική ή ιταλική πολιτική των Μακεδόνων αποσκοπούσε στη διατήρηση και την επέκταση των κτήσεών τους στην Ιταλία και στην απόκρουση των αραβικών επιθέσεων και της γερμανικής απειλής.

Για την αντιμετώπιση των Αράβων ο Κωνσταντίνος Ζ΄ προσπάθησε να εξασφαλίσει συμμάχους στη Δύση και έτσι αντάλλαξε πρεσβείες με τους ηγέτες της. Ωστόσο νικήθηκε στρατιωτικά από τους Άραβες (μέσα 10ου αι.).

Ο Νικηφόρος Φωκάς έναντι των Αράβων της Σικελίας και των Γερμανών ακολούθησε αμυντική τακτική, στηριζόμενος σε συμμαχίες με

Ιταλούς ηγεμόνες και στη βοήθεια του τοπικού πληθυσμού.

Στάση των κατοίκων του Ροσσάνο (965-966)

Κυβερνούσε τότε και τις δύο περιοχές, δηλαδή την (υπόλοιπη) Ιταλία και την Καλαβρία μας, ο μάγιστρος (είδος αξιώματος) Νικηφόρος Εξακιονίτης [...]. Ο μάγιστρος [...] σκέφτηκε να κατασκευάσει τα λεγόμενα χελάνδια (τύπος βυζαντινού πολεμικού πλοίου) σε κάθε πόλη της Καλαβρίας και μ' αυτά όχι μόνο να διαφυλάξει την ασφάλειά τους και να τις απαλλάξει από κινδύνους, αλλά επίσης να παραδώσει στον αφανισμό τη γειτονική και εχθρική Σικελία. Αυτό όμως δεν μπόρεσαν να το ανεχτούν οι κάτοικοι του Ροσσάνο, γιατί ήταν

ασυνήθιστοι να υπηρετούν στα χελάνδια και (έτσι), ενώ είχαν ναυπηγήσει τα πλοία και έμελλαν να τα καθεκύσουν στη θάλασσα, παρακινήμενοι από υπέρμετρο ζήλο [...], όρμησαν με μεγάλο θόρυβο και πυρπόλησαν τα πλοία και κρέμασαν τους καπετάνιους τους. [...]

Βίος Νείλου του Νέου, κεφ. 60-62, έκδ. P. Germano Giovanelli, Badia di Grottaferata 1972, 101-103.

Η απειλή για τις βυζαντινές κτήσεις στην Ιταλία έγινε έντονη, όταν ο γερμανός ηγεμόνας Όθων Α΄ ανακηρύχτηκε βασιλεύς Ιταλίας (951) και στέφθηκε από τον πάπα στη Ρώμη αυτοκράτωρ Ρωμαίων (962).

Μετά την ανταλλαγή πολλών πρεσβειών, ο πρεσβευτής του Όθωνα Λιουππράνδος, επίσκοπος Κρεμώνας, ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη (Δεκέμβριος 968), για να προτείνει ειρήνη και γάμο του γερμανού διαδόχου με μια βυζαντινή πριγκίπισσα, με προίκα τις βυζαντινές κτήσεις της Ν. Ιταλίας. Ο Νικηφόρος Φωκάς απέρριψε τις προτάσεις αυτές, επικαλούμενος τη γερμανική επιθετικότητα εναντίον των ιταλικών του κτήσεων, και επιφύλαξε πολλές ταπεινώσεις στον Λιουππράνδο που επέστρεψε άπρακτος στη Δύση.

Ο Ιωάννης Τζιμισκής συνένωσε τα τρία ιταλικά θέματα και ίδρυσε το κατεπανάτο Ιταλίας (περί το 975). Ο κατεπάνω (δηλ. ο διοικητής) της Ιταλίας έδρευε στο Μπάρι. Συγχρόνως ο Τζιμισκής ακολούθησε

μετριοπαθή πολιτική έναντι των Γερμανών. Το 972 η Θεοφανώ, ανεψιά του αυτοκράτορα, νυμφεύτηκε στη Ρώμη τον Όθωνα Β΄, διάδοχο του γερμανικού θρόνου.

Λιουτπράνδος και βυζαντινές αρχές

Ο Λιουτπράνδος, απευθυνόμενος στον γερμανό ηγεμόνα και κύριό του, γράφει:

Γιατί αυτός (ο αξιωματούχος Λέων Φωκάς) δεν Σας αποκαλούσε *imperator* (=αυτοκράτορα), βασιλέα στη γλώσσα του, αλλά ρήγα, [τίτλο που προέρχεται] από το δικό μας *regem* [...].

Ο αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς σχολίασε ως εξής την ιταλική πολιτική του Γερμανών:

«Έπρεπε και μάλιστα θέλαμε να σε υποδεχτούμε φιλικά και μεγαλόπρεπα· αλλά δεν το επιτρέπει η ασέβεια του κυρίου σου, που κατέλαβε τη Ρώμη με εχθρική εισβολή, παράνομα και αθέμιτα άρπαξε με τη βία από τον Βερεγγάριο (βασιλιά της Ιταλίας) και τον Αδαλβέρτο (γιο του Βερεγγάριου) τη χώρα τους και από τους κατοίκους της Ρώμης άλλους σκότωσε, άλλους απαγχόνισε, άλλους τύφλωσε και άλλους εξόρισε. Τέλος επιχείρησε να καθυποτάξει διά πυρός και σιδήρου τις πόλεις του κράτους μας· επειδή όμως δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει τον άδικο σκοπό του, έστειλε τώρα, με πρόσχημα

την ειρήνη, σε μας ως κατάσκοπο
εσένα, τον υποβολέα και εισηγητή
της ραδιουργίας του.

*B. Στ. Καραγεώργος,
Η Αγία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.
Μεσαιωνική Περίοδος,
Αθήνα 1987, 499.*

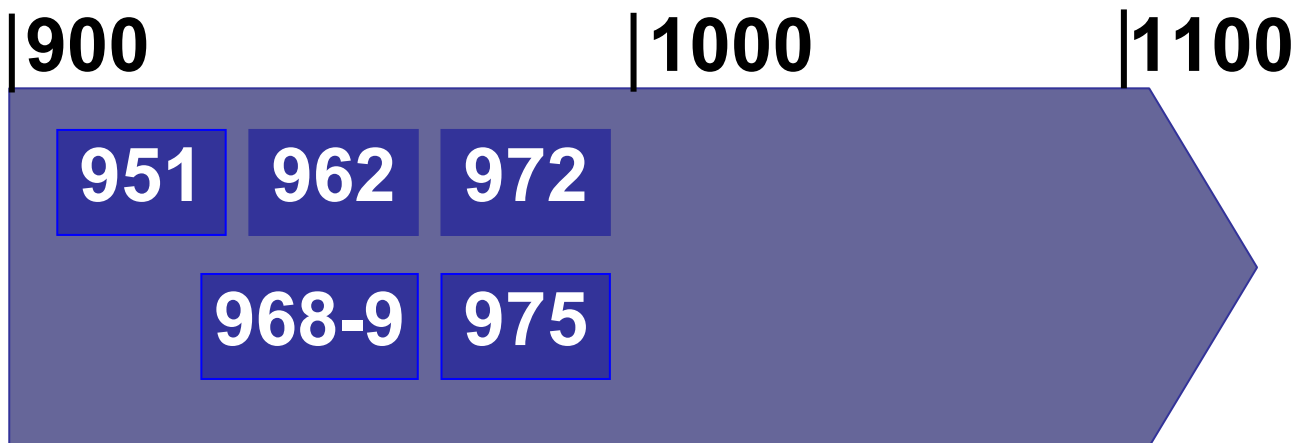
**Ο Όθων Β' (973-983) ωστόσο
έδειξε αλαζονεία και διέσχισε τη
Νότια Ιταλία που αποτελούσε βυζαντινό
έδαφος, συντρίφτηκε όμως
από τους Άραβες σε ναυμαχία που
έγινε κοντά στον Κρότωνα, λιμάνι
της Ν. Ιταλίας (982). Μετά το θάνατό
του οι σχέσεις των δύο κρατών
αποκαταστάθηκαν. Η επιρροή του
βυζαντινού πολιτισμού στη
Γερμανία ήταν πολύ έντονη στα
χρόνια που η Θεοφανώ επιτρόπευε
τον ανήλικο γιο της (983-992).**

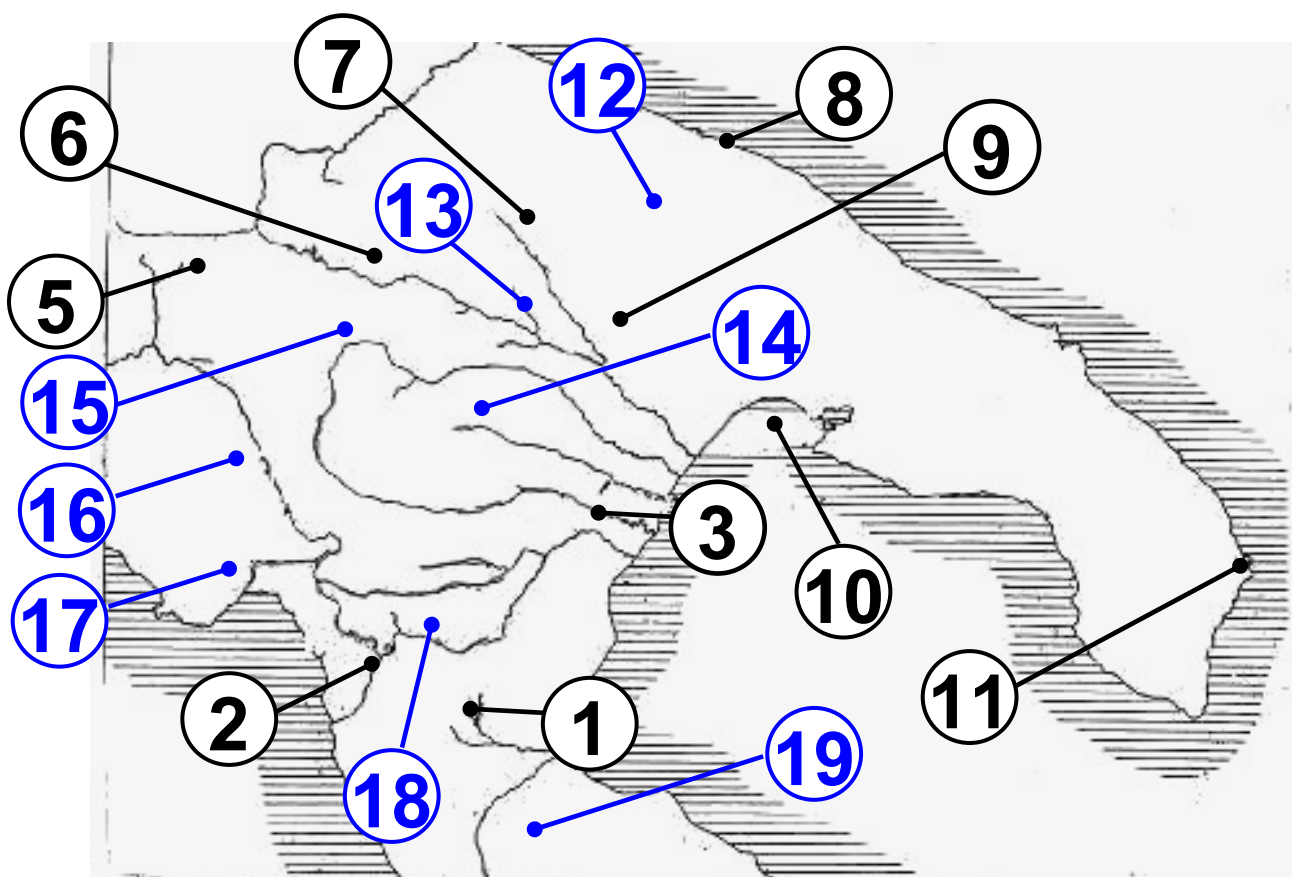
Οι γάμοι Όθωνα Β' και Θεοφανώς. Ελεφαντοστό του 10ου αι. (Παρίσι. Μουσείο Cluny).

Ο Βασίλειος Β΄ αντιμετώπισε αποτελεσματικά τις εξωτερικές απειλές με τη βοήθεια των Βενετών και των Πισατών. Στους Βενετούς παραχώρησε μάλιστα τα πρώτα εμπορικά προνόμια, τα οποία αργότερα διευρύνθηκαν από τους Κομνηνούς. Στα μέσα του 11ου αι. εμφανίστηκε το πρόβλημα των Νορμανδών που είχαν κατακτήσει

πολλά εδάφη στη Ν. Ιταλία και είχαν γίνει επικίνδυνοι για τις βυζαντινές κτήσεις.

900 – 1000	
951	Όθων Α΄ Βασιλεύς της Ιταλίας
962	Όθων Α΄ Αυτοκράτωρ Ρωμαίων
972	Γάμοι Θεοφανούς και Όθωνος Β΄
968-9	Ο Λιουτπράνδος στην Κωνσταντινούπολη
975	Ίδρυση Καπετανάτου Ιταλίας
1000 - 1100	
Προνόμια στους Βενετούς	
Ίδρυση Νορμανδικού κράτους	

*Η βυζαντινή Λουκανία
και η γειτονιά της*

ΠΟΛΕΙΣ	
1. Κασσάνο	7. Γκραβίνα ντι Πούλια
2. Λαΐνο	8. Μπάρι
3. Τούρσικον	9. Μετέωρα
4. Τρικάρικο	10. Τάραντας
5. Κόντσα	11. Οτράντο
6. Ακεράντσα	

ΠΕΡΙΟΧΕΣ

12. ΛΟΓΓΟ-ΒΑΡΔΙΑ	16. ΛΟΥΚΑΝΙΑ ΛΟΜΒΑΡΔΙΑΣ
13. ΝΟΝ	17. ΛΑΓΚΟΝΕΓΚΡΟ
14. ΛΟΥΚΑΝΙΑ	18. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ
15. ΛΑΤΙΝΙΑ	19. ΚΑΛΑΒΡΙΑ

Ερωτήσεις

- 1. Μελέτησε στο πρώτο παράθεμα τις αιτίες της μετανάστευσης των Σικελιωτών και παρακολούθησε στο χάρτη τη διαδρομή που ακολούθησαν οι φυγάδες. Ποιες ήταν οι συνέπειες της μετανάστευσης για τη Σικελία και τη Ν. Ιταλία;**
- 2. Αναζήτησε στο δεύτερο παράθεμα τις αιτίες της εξέγερσης του πληθυσμού του Rossano Καλαβρίας. Πώς εκφράστηκε η δυσαρέσκεια των εξεγερμένων;**

3. Ποιες σημερινές λέξεις προήλθαν από τους όρους κατεπάνω και μάγιστρος; Πώς είναι οι λέξεις αυτές σ' άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες;

4. Γιατί οι βυζαντινές αρχές δεν αναγνώριζαν στον γερμανό ηγεμόνα τον τίτλο imperator– βασιλεύς, αλλά μόνο τον τίτλο rex– ρήγας; Τι καταλογίζει ο Νικηφόρος Φωκάς στον γερμανό πρεσβευτή και στη γερμανική πολιτική;

II. ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

1. Οι εξελίξεις στην οικονομία και την κοινωνία

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Αριστοκρατία των αξιωμάτων, αριστοκρατία της γης, δυνατοί, πένητες, πάροικοι, χωρία ή προάστια, εκχρηματισμένη οικονομία, αστυκώμες, εμποροπανηγύρεις, εξωτερικό εμπόριο, μακρινό εμπόριο, μπαχαρικά, τάξη επιχειρηματιών, συντεχνίες (συστήματα), δήμος.

Στα χρόνια της δυναστείας των Μακεδόνων η δημογραφική εξέλιξη σταθεροποιήθηκε και οι δείκτες της οικονομίας βελτιώθηκαν. Η αστική οικονομία φαίνεται ότι αναπτύχθηκε περισσότερο από την οικονομία της υπαίθρου.

α. Οικονομία και κοινωνία της υπαίθρου

Οι γαιοκτήμονες – αριστοκράτες του ύστερου Ρωμαϊκού Κράτους φαίνεται ότι χάθηκαν κατά τις εχθρικές εισβολές του 7ου αι. Στο μεταίχμιο από τον 8ο προς τον 9ο αι. άρχισε να σχηματίζεται μια νέα αριστοκρατία της γης (ή επαρχιακή), κοντά στην οποία υπάρχει και η αριστοκρατία των αξιωμάτων (ή αστική).

Ο παρακάτω πίνακας δείχνει τη βαθμιαία επέκταση οικογενειακών επωνύμων, η οποία συνδέεται στενά με τη διαμόρφωση της νέας βυζαντινής αριστοκρατίας (8ος-11ος αι.). Οι δύο ομάδες της αριστοκρατίας συνήθιζαν να συνδέονται με επιγαμίες και συγχωνεύτηκαν σε ενιαία τάξη στα τέλη του 10ου αι.

Είναι οι δυνατοί. Σ' αυτούς περιλαμβάνονταν οι πολιτικοί, οι στρατιωτικοί και οι θρησκευτικοί άρχοντες και οι διαχειριστές της κρατικής, της αυτοκρατορικής, της εκκλησιαστικής και μοναστικής περιουσίας.

Επέκταση οικογενειακών επωνύμων και συγκρότηση βυζαντινής αριστοκρατίας (8ος – 11ος αι.)

Χρόνος εμφάνισης επωνύμων	Αριθμός επωνύμων	Ποσοστό %
8ος αι.	6	4 %
9ος αι.	16-17	10%
900-976	25	16%
976-1025	45-50	30%
1025-1100	60	40%
σύνολο	147-153	100%

Οι αγροτικές μάζες, οι πέννητες, αποτελούνταν από ελεύθερους γαιοκτήμονες, ακτήμονες γεωργούς που μίσθωναν γη για καλλιέργεια και παροίκους που ήταν δεμένοι με τη γη ή είχαν προσωπική εξάρτηση από τους κυρίους της.

**Ένας μικρασιάτης
μεγαλογαιοκτήμονας**

[Ο Φιλάρετος, γιος του Γεωργίου από την Παφλαγονία] συγκαταλεγόταν στους ευγενείς του Πόντου και της Γαλατίας. Ήταν ζάπλουτος και κατείχε πολλά κοπάδια: εξακόσια βόδια, εκατό ζευγάρια βοδιών για όργωμα, οχτακόσια άλογα που έβοσκαν στα λιβάδια του, ογδόντα άλογα και μουλάρια που χρησίμευαν για μεταφορές, δώδεκα χιλιάδες πρόβατα.

Ήταν επίσης ιδιοκτήτης σαράντα οκτώ εκτεταμένων αγροκτημάτων (προάστια) που είχαν καθορισμένα όρια, ήταν ωραία και πολύ μεγάλης αξίας, καθώς από τα υψώματα που βρίσκονταν απέναντι από αυτά ανέβλυζε κάθε φορά μια πηγή που μπορούσε να αρδεύσει βαθιά τα χωράφια που χρειάζονταν πότισμα διέθετε, επίσης, πολλούς υπηρέτες και πάρα πολλά πλούτη.

*Βίος αγίου Φιλαρέτου του
Ελεήμονος (τέλη 8ου αι.),
έκδ. M.-H. Fourmy – M. Leroy,
Byzantion 9 (1934) 113-115.*

Από τις αρχές του 9ου αι. η αγροτική κοινότητα και οι ανεξάρτητοι αγρότες άρχιζαν να κινδυνεύουν τόσο από τη συνήθεια των μεγαλοκτηματιών να αποκτούν τα

κτήματα των μικρομεσαίων γαιοκτημόνων με νόμιμους (αγορά ή κληροδοσία) ή και παράνομους τρόπους όσο και από τη φορολογική πίεση που ασκούσε το κράτος.

Τα μεγάλα κτήματα δεν ήταν ενιαία, αλλά αποτελούνταν από πολυάριθμες διάσπαρτες εκτάσεις, τα χωρία ή προάστια που καλλιεργούσαν ελεύθεροι ενοικιαστές ή πάροικοι. Με τα έσοδα από τα κτήματά τους και με τους μισθούς που έπαιρναν από το κράτος ως αξιωματούχοι, οι ευγενείς ζούσαν ζωή γεμάτη χλιδή.

Από την άλλη μεριά ήταν απρόθυμοι να δαπανήσουν χρήματα, για να βελτιώσουν τις εγκαταστάσεις των υποστατικών τους και τα μέσα και τις τεχνικές της παραγωγής.

Όλα αυτά συνέβαλαν ώστε η αγροτική παραγωγή στο Βυζάντιο

να παραμείνει στάσιμη και ευάλωτη στις κρίσεις που άρχισαν να εκδηλώνονται στα μέσα του 11ου αι.

Ο μεγαλογαιοκτήμονας Φιλάρετος παραθέτει γεύμα στους βασιλικούς (τέλη 8ου αι.)

Αφού ετοιμάστηκε το τραπέζι, μπήκαν οι βασιλικοί (δηλαδή οι αυτοκρατορικοί απεσταλμένοι) και αντίκρισαν ένα ωραιότατο μεγάλο τρίκλινο (πολυτελής αίθουσα για επίσημα δείπνα). Στο κέντρο έστεκε ένα αρχαίο τραπέζι, από ελεφαντόδοντο με χρυσή επένδυση, στρογγυλόσχημο και υπερβολικά μεγάλο, που χωρούσε τριάντα έξι άνδρες. Πάνω σ' αυτό είδαν σερβιρισμένα φαγητά που ταίριαζαν σε αυτοκράτορες. Εκεί είδαν και το σεβάσμιο

άνδρα με το όμορφο παράστημα (το Φιλάρετο) και ευχαριστήθηκαν πάρα πολύ.

*Βίος αγίου Φιλαρέτου
του Ελεήμονος,
έκδ. Μ.-Η. Fourmay – M. Leroy,
Byzantion 9 (1934) 137-138.*

β. Οικονομία και κοινωνία των πόλεων

Αντίθετα, μεγάλη ανάπτυξη, με επίκεντρο τις πόλεις, γνώρισε η αστική οικονομία που ήταν, όπως και η αγροτική, εκχρηματισμένη σε μεγάλο βαθμό. Από τις αρχές του 9ου αι. παλιές πόλεις, όπως η Πάτρα και η Σπάρτη, ανοικοδομήθηκαν, ενώ ιδρύθηκαν και νέες. Οι πόλεις άρχισαν να ξαναβρίσκουν την οικονομική τους λειτουργία. Κάστρα, όπως το Άρτζε (Γεωργία)

και το Άνιον (Αρμενία), έγιναν αστυκώμαι ή αγροτοπόλεις, αστικά κέντρα με ημιαγροτικό χαρακτήρα. Μεγαλύτερη εμπορική κίνηση είχαν οι πόλεις Έφεσος Ευχάϊτα, Τραπεζούς κ. ά., όπου διεξάγονταν ετήσιες εμποροπανηγύρεις.

Οι έμποροι και οι βιοτέχνες ήταν οργανωμένοι σε συντεχνίες ή επαγγελματικά σωματεία (συστήματα). Το ύψος της παραγωγής και οι τιμές των προϊόντων ήταν προκαθορισμένες. Η λειτουργία των συστημάτων στην Κων/λη καθοριζόταν από το Επαρχικόν Βιβλίον, συλλογή διατάξεων των αρχών του 10ου αι. Οι περισσότερες βιοτεχνίες αφορούσαν τον τομέα των τροφίμων. Από το 10ο αι. εμφανίστηκαν επιχειρήσεις σχετικές με την επεξεργασία και εμπορία ειδών πολυτελείας

(μετάξι, μπαχαρικά, πολύτιμοι λίθοι).

Το βυζαντινό εξωτερικό εμπόριο αναβίωσε από τα μέσα του 10ου αι. Η ακτίνα της δράσης του μεγάλωνε συνεχώς. Αναπτύχθηκαν εμπορικές σχέσεις με τους Βουλγάρους, τους Ρώσους, τις ιταλικές πόλεις, ιδίως τη Βενετία, και το Χαλιφάτο. Οι βυζαντινοί έμποροι ταξίδευαν μέχρι το Κάιρο και άλλους τόπους του Χαλιφάτου, για να προμηθευτούν τα περιζήτητα και πολύ επικερδή μπαχαρικά. Αλλά και οι μουσουλμάνοι έμποροι μετέφεραν μπαχαρικά, αρώματα και βαφικές ύλες στο Βυζάντιο. Ο εκτελωνισμός τους γινόταν στην Τραπεζούντα, εμπορική πύλη της Μ. Ασίας προς Ανατολάς.

Η συνεχής ανάπτυξη της αστικής οικονομίας οδήγησε στη δημιουργία της μεσαίας τάξης (τάξης των

επιχειρηματιών), αποτελούμενης από εμποροβιοτέχνες, ναυκλήρους και τραπεζίτες. Οργανωμένη σε συντεχνίες ή αδελφότητες υποκινούσε συχνά λαϊκά κινήματα κατά των ευγενών και έφτασε στο απόγειο της κοινωνικής και πολιτικής της επιρροής στα μέσα του 11ου αι.

Οι πολυάριθμες λαϊκές μάζες των πόλεων (δήμος) αποτελούνταν από φτωχούς που εργάζονταν περιστασιακά ή ήταν άνεργοι.

Δείπνο πλουσίων. Μικρογραφία χειρογράφου του 14ου αι. (Παρίσι. Εθνική Βιβλιοθήκη).

Εμπορική σημασία της Τραπεζούντας

α. Οι μυρεψοί οφείλουν να παραλαμβάνουν από τους εισαγωγείς τηνπραμάτεια που τους αναλογεί, στην τιμή που έχει κάθε είδος, την ημέρα που εισάγεται στην Κωνσταντινούπολη από εμπόρους της Χαλδίας ή της Τραπεζούντας ή κάποιας άλλης περιοχής [...]. Και ας εμπορεύονται πιπέρι, ναρδόσταχυ, κανέλα, ξυλαλόη, άμβαρ, μόσχο, λιβάνι, σμύρνα, βαρζί (κόκκινη βαφή), λουλάκι, λάκα, λαζούρι, χρυσόξυλο, ζυγαία, και ό,τι άλλο σχετικό με τη μυρεψική και τη βαφική.

*Επαρχικόν Βιβλίον, 10. 2,
έκδ. J. Koder, Βιέννη 1991, 110-111.*

β. Στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας είναι η Τραπεζούντα. Εκεί, στη διάρκεια του έτους, γίνονται πολλές εμπορικές εκθέσεις, και έρχονται πολλοί λαοί για εμπόριο: Μουσουλμάνοι, Βυζαντινοί, Αρμένιοι και άλλοι, ακόμη και άνθρωποι από την Κιργιζία.

AI – Masudi, Χρυσά λιβάδια, γερμ. μετ. G. Rotter, Μόναχο 1982, 85 εξ.

γ. Η Τραπεζούντα είναι συνοριακή πόλη των Ρωμαίων. Εκεί μεταβαίνουν όλοι μας οι έμποροι. Όλα τα υφάσματα της ελληνικής βιοτεχνίας, όλα τα μεταξωτά που εισάγονται στην επικράτεια του Ισλάμ, μεταφέρονται διά μέσου της Τραπεζούντος.

AI – Istakri, γαλ. μετ. Defremery, Journal Asiatique 14 (1849) 462.

Ερωτήσεις

- 1. Ποιες κατηγορίες αγαθών περιλάμβανε και πού οφειλόταν η ευφορία των κτημάτων του Φιλάρετου;**
- 2. Με βάση τα δεδομένα του πίνακα, να εκφράσεις τη γνώμη σου για τις αλλαγές που σημειώθηκαν στους ρυθμούς διαμόρφωσης της μεσοβυζαντινής αριστοκρατίας.**
- 3. Αξιοποιώντας τα δεδομένα του σχετικού παραθέματος και τις λεπτομέρειες της εικόνας του δείπνου, να εντοπίσεις τα στοιχεία που δείχνουν την πολυτέλεια της ζωής της βυζαντινής αριστοκρατίας (φαγητά, σερβίτσια, σκεύη, έπιπλα).**

4. Αφού ψάξεις στα λεξικά και τις εγκυκλοπαίδειες, κατάταξε σε τρεις στήλες με επικεφαλίδες τα ουσιαστικά ΑΡΩΜΑΤΑ, ΜΠΑΧΑΡΙΚΑ, ΒΑΦΙΚΑ, τα εξωτικά προϊόντα που είχαν το δικαίωμα να εισάγουν στο Βυζάντιο οι έμποροι της Τραπεζούντας ή της ευρύτερης περιοχής (Χαλδίας).

2. Η νομοθεσία της Μακεδονικής Δυναστείας και η σύγκρουσή της με τους «δυνατούς»

Όροι – κλειδιά της ενότητας

Πρόχειρος Νόμος, Επαναγωγή,
Βασιλικά, Επαρχικόν Βιβλίον,
Νεαρές, προτίμηση γειτόνων και
συγγενών, αλληλέγγυον.

α. Η νομοθετική δραστηριότητα

Οι αυτοκράτορες της δυναστείας των Μακεδόνων, για να κάνουν περισσότερο εύρυθμη τη λειτουργία της διοίκησης και να λύσουν τα επείγοντα κοινωνικά προβλήματα, φρόντισαν να αναθεωρήσουν τη νομοθεσία των Ισαύρων και να

εκδώσουν νόμους προσαρμοσμένους στις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες της εποχής τους.

Πολύ έντονη ήταν η νομοθετική δραστηριότητα στα χρόνια των δύο πρώτων Μακεδόνων. Εκδόθηκαν οι ακόλουθες συλλογές ή μεμονωμένοι νόμοι:

1. Πρόχειρος Νόμος: εύχρηστο απάνθισμα νόμων που αντικατέστησε την Εκλογή, νομική συλλογή των Ισαύρων.

2. Επαναγωγή: εισαγωγή στον Πρόχειρο Νόμο που καθόριζε με ακρίβεια τις αρμοδιότητες του αυτοκράτορα και του πατριάρχη.

3. Βασιλικά: συλλογή νόμων, η οποία αντλεί κυρίως από τις νομικές συλλογές του Ιουστινιανού (60 βιβλία).

4. Επαρχικόν Βιβλίον: διατάξεις που ρύθμιζαν τη λειτουργία των

συντεχνιών της Κωνσταντινούπολης.

5. Νεαρές: νέοι νόμοι που απέβλεπαν κυρίως στον περιορισμό της μεγάλης γαιοκτησίας.

β. Νόμοι και αγώνας κατά των δυνατών

Ο αγώνας του κράτους κατά των μεγάλων γαιοκτημόνων (δυνατοί) είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της κοινωνικής ιστορίας του Βυζαντίου στα χρόνια των Μακεδόνων.

Οι δυνατοί επιδίωκαν να ιδιοποιηθούν τη γη των φτωχών, να αποσπάσουν προνόμια και να κατακτήσουν την πολιτική εξουσία.

Το Βυζαντινό Κράτος δεν μπορούσε να ανεχθεί αυτές τις επιδιώξεις. Οι ελεύθεροι αγρότες υπηρετούσαν στους στρατούς των

θεμάτων, ενώ οι φόροι που πλήρως αποτελούσαν την κύρια πηγή κρατικών εσόδων. Αυτό σημαίνει ότι η άμυνα και η οικονομία του Βυζαντίου ήταν αδιανόητα χωρίς τη μικρή και μεσαία αγροτική ιδιοκτησία. Γι' αυτό επί 80 ολόκληρα χρόνια (922-1002) οι αυτοκράτορες προσπάθησαν με τις Νεαρές τους να προστατεύσουν την αγροτική κοινότητα και τους ελεύθερους καλλιεργητές από τις καταχρήσεις των δυνατών.

Με τους νόμους αυτούς οι Μακεδόνες αυτοκράτορες επέβαλαν ή επέτυχαν τα εξής:

- 1. Να προτιμώνται ως αγοραστάς οι γείτονες και οι συγγενείς, όταν πουλιόταν ένα κομμάτι κοινοτικής γης.**
- 2. Να αποδίδονται τα χωράφια που είχαν σφετεριστεί οι δυνατοί στους**

προηγούμενους φτωχούς
ιδιοκτήτες τους χωρίς αποζημίωση.
3. Να απαγορεύεται η πώληση και
η αγορά στρατιωτικών κτημάτων.
Όποιος διέθετε τέτοια κτήματα ήταν
υποχρεωμένος να στρατεύεται.
4. Να περιοριστεί η αύξηση της
εκκλησιαστικής περιουσίας, και
5. Να πληρώνουν οι δυνατοί τους
φόρους των φτωχών του χωριού
(1002), μια υποχρέωση που
βάραινε παλιότερα την κοινότητα
συλλογικά (αλληλέγγυον).

*Παλάτι πλουσίου. Μικρογραφία
χειρογράφου. Ρώμη,
Βιβλιοθήκη Βατικανού. 11ος αι.*

Νεαρά του Βασιλείου Β´ (996)

Οι πρόσθετες περιουσίες που απέκτησαν οι δυνατοί στις κοινότητες των χωρίων μέχρι την έκδοση της πρώτης Νεαρός του προπάππου μας και αυτοκράτορα Ρωμανού του Πρεσβυτέρου και πιστοποιούνται με έγγραφα δικαιώματα και αξιόπιστες μαρτυρίες, να διατηρηθούν και να παραμείνουν στην κατοχή τους, σύμφωνα και με τους παλαιούς νόμους [...].

Από τότε που εκδόθηκε αυτός ο νόμος του Ρωμανού του Πρεσβυτέρου (922) ως σήμερα, 1η Ιανουαρίου της 9ης ινδικτιώνος του έτους 6704 (=996), αλλά και στο εξής, διακηρύσσουμε ότι η τεσσαρακονταετία δεν επιτρέπεται καθόλου να ενεργοποιηθεί κατά των φτωχών, στις περιπτώσεις που έχουν

δοσοληψίες με τους δυνατούς, αλλά οι περιουσίες πρέπει να αποδίδονται στους φτωχούς και οι δυνατοί να μη δικαιούνται να πάρουν πίσω το αντίτιμο της αγοράς αυτών των τόπων και τα έξοδα των βελτιώσεων [που έκαναν], γιατί και την ανωτέρω νομοθεσία αποδεδειγμένα έχουν παραβιάσει και γι' αυτό αξίζουν περισσότερο την τιμωρία [...].

Και δεν θεσπίζουμε τα μέτρα αυτά μόνο για το μέλλον, αλλά τους προσδίδουμε και αναδρομική ισχύ. Επομένως ισχύουν για το παρελθόν ως το έτος που μνημονεύουμε πιο πάνω (=922) [...].

N. Svoronos, Les nouvelles des empereurs Macédoniens..., έκδ. Π. Γουναρίδης, Ε.Ι.Ε./Κ.Β.Ε – ΜΙΕΤ, Αθήνα 1994, 204.

**Οφέλη από την ύπαρξη
των μικροκαλλιεργητών
(Νεαρά του 934)**

Η εξουσία τέτοιων ισχυρών προσώπων αύξησε υπερβολικά τη μεγάλη ταλαιπωρία των φτωχών, διότι [οι δυνατοί] με το πλήθος των οικόσιτων υπηρετών τους, των μίσθαρνων οργάνων τους και των άλλων παρατρεχάμενων και ακολούθων τους προκάλεσαν βίαιες επιθέσεις, διώξεις, αγγαρείες (υποχρεωτική προσφορά υπηρεσιών), άλλες θλίψεις και στενοχώριες (στους φτωχούς) και προξένησαν μεγάλη καταστροφή στο κοινό συμφέρον [...].

Αλλά η ύπαρξη πολλών μικροϊδιοκτητών προσφέρει μεγάλα οφέλη στο κράτος, καθώς αυτοί

πληρώνουν φόρους και παρέχουν στρατιωτικές υπηρεσίες στο κράτος. Τα οφέλη αυτά θα εκλείψουν, αν μειωθεί ο αριθμός των μικροκτηματιών. Όσοι λοιπόν είναι επιφορτισμένοι με τη δημόσια ασφάλεια πρέπει να απαλλαγούν από τους ταραξίες, να απομακρύνουν τα ενοχλητικά στοιχεία και να διασφαλίσουν τη δημόσια σωτηρία.

N. Svoronos, Les nouvelles des empereurs Macédonies..., έκδ. Π. Γουναρίδης, Ε.Ι.Ε./Κ.Β.Ε – ΜΙΕΤ, Αθήνα 1994, 204.

Ερωτήσεις

- 1. Να εντοπίσεις τα βασικά σημεία της Νεαράς του 996, αφού λάβεις υπόψη ότι αυτή καταργούσε το νόμο, ο οποίος, μετά παρέλευση 40ετίας απήλλασσε τους δυνατούς από την υποχρέωση να αποδώσουν στους πένητες τα κτήματα που είχαν σφετεριστεί.**
- 2. Σχολίασε τη συμπεριφορά των δυνατών, έναντι των πενήτων, όπως αυτή περιγράφεται στη Νεαρά του έτους 934. Ποιες επιπτώσεις είχε αυτή στη ζωή των ελεύθερων αγροτών;**
- 3. Ποια σημασία είχε για το κράτος η διατήρηση και προστασία της τάξης των ελεύθερων αγροτών από την αρπακτική συμπεριφορά των δυνατών;**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ (1025-1453)

Μετά το θάνατο του Βασιλείου Β΄ (1025) άρχισε μια περίοδος κρίσης. Με την ενθρόνιση των Κομνηνών (1081) αντιμετωπίστηκε η κρίση και άρχισε η ανασυγκρότηση του κράτους. Η δυναστεία όμως που διαδέχτηκε του Κομνηνούς, οι Άγγελοι, δεν μπόρεσαν να αποκρούσουν τις εξωτερικές απειλές και το Βυζάντιο καταλύθηκε από τους σταυροφόρους (1204).

Στα ερείπιά του δημιουργήθηκαν ελληνικά και λατινικά κράτη. Ανάμεσα στα ελληνικά κράτη ξεχώρισε η αυτοκρατορία της Νίκαιας, η οποία επέτυχε την αποκατάσταση της

Βυζαντινής Αυτοκρατορίας που διατήρησε το κύρος της ως τις αρχές του 14ου αι.

Στη διάρκεια του 14ου αι. άρχισε η αποσύνθεση του Βυζαντίου, η οποία επιταχύνθηκε στα μέσα του 14ου αι. εξαιτίας κυρίως των εμφυλίων πολέμων και της εξασθένησης του στρατού και της οικονομίας, που ευνόησαν την επέκταση αρχικά των Σέρβων και αργότερα των Οθωμανών. Έτσι η άλλοτε κραταιά αυτοκρατορία μετατράπηκε σε μια αδύναμη αυτοκρατορία των Στενών που είχε πελώριο κεφάλι, αλλά πολύ ασθενικό σώμα.

Το κράτος αυτό έζησε μέσα στην αγωνία και ταπεινώθηκε πολλές φορές, προτού καταλυθεί από τους Τούρκους. Ωστόσο μέσα στις τραγικές συνθήκες της τελευταίας

περιόδου του Βυζαντίου (1204-1453) άρχισε να διαμορφώνεται η συνείδηση του Νέου Ελληνισμού.

Στο κεφάλαιο αυτό θα μάθετε:

Για την εξασθένηση του Βυζαντίου κατά τον 11ο αι.

Για το ανορθωτικό έργο της δυναστείας των Κομνηνών

Για την οικονομική διεύρυνση της Βενετίας στο Βυζάντιο και το εκκλησιαστικό Σχίσμα

Για τις σταυροφορίες και την περίοδο της Λατινοκρατίας στο Βυζάντιο

Για την ανασύσταση του Βυζαντίου και την υποταγή στους Οθωμανούς

Για την κληρονομιά του Βυζαντίου στον παγκόσμιο πολιτισμό

*Ο Αλέξιος ο Α' ευλογείται
από το Χριστό*

I. Η ΕΞΑΣΘΕΝΗΣΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ ΜΕ ΤΗ ΔΥΣΗ

1. Η κρίση και οι απώλειες της αυτοκρατορίας κατά τον 11ο αιώνα (1025-1081)

Όροι – κλειδιά της ενότητας

**Αποστρατιωτικοποίηση,
μισθοφόροι, φόροι, πολιτική
αστάθεια, κρίση, μάχη Ματζικέρτ,
πτώση του Μπάρι.**

α. Η εσωτερική κρίση

**Όταν πέθανε ο αυτοκράτορας
Βασίλειος Β' (1025), το Βυζάντιο
είχε θριαμβεύσει στα πεδία των
μαχών και είχε εξελιχθεί σε
παγκόσμια δύναμη με ευρύτατο
διεθνή ρόλο.**

Ωστόσο, σύντομα παρουσιάστηκαν σύννεφα στον ορίζοντα. Η ψευδαίσθηση ότι είχε εξασφαλιστεί αδιατάρακτη και διαρκής ειρήνη οδήγησε τη βυζαντινή κυβέρνηση σε μέτρα αποστρατιωτικοποίησης: Παραμέλησε το στόλο, που χαρακτηρίζεται από μια σύγχρονη πηγή ως η «δόξα της Ρωμανίας», διέλυσε σταδιακά τα θέματα και τους θεματικούς στρατούς, αντικατέστησε την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία μ' ένα φόρο που χρησιμοποιήθηκε για τη στρατολογία ξένων μισθοφόρων και χρησιμοποίησε πολλούς ξένους σε ανώτερες θέσεις.

Στο επίπεδο της κοινωνίας η επιβολή νέων φόρων από μία αυταρχική κεντρική κυβέρνηση οδήγησε σε ταραχές και εξεγέρσεις των επαρχιακών αγροτικών πληθυσμών.

Κοντά στα οικονομικά

προβλήματα, στις ταραχές και τις συγκρούσεις, η πολιτική αστάθεια που εκδηλώθηκε γύρω στα 1060 ενίσχυσε την αίσθηση ότι η αυτοκρατορία είχε περιέλθει σε γενικευμένη κρίση.

β. Οι στρατιωτικές αποτυχίες

Την ίδια περίοδο νέοι εχθροί άρχισαν να απειλούν την εδαφική ακεραιότητα του κράτους. Στην Ανατολή, εμφανίστηκαν οι Σελτζούκοι, τουρκικό φύλο που στη μάχη του Ματζικέρτ, κοντά στη λίμνη Βαν της Αρμενίας (1071), συνέτριψε τα μισθοφορικά στρατεύματα του Βυζαντίου. Η έλλειψη οπλισμού, πειθαρχίας και ηθικού ήταν οι κυριότεροι παράγοντες της ήττας.

Με την ίδια ταχύτητα οι σκανδιναβικής καταγωγής Νορμανδοί αφαίρεσαν από το Βυζάντιο τις ιτα-

λικές του κτήσεις. Το 1071 έπεσε στα χέρια τους το τελευταίο βυζαντινό οχυρό της Ιταλίας, η πόλη Μπάρι, στις ακτές της Αδριατικής. Το γεγονός αυτό σήμανε το τέλος της Βυζαντινής Ιταλίας. Επικίνδυνοι αντίπαλοι αποδείχτηκαν και οι Ούγγροι και οι Σέρβοι στα βόρεια σύνορα του κράτους.

Συνολικά τα χρόνια, που μεσολαβούν ανάμεσα στο θάνατο του Βασιλείου Β΄ και την άνοδο στο θρόνο της δυναστείας των Κομνηνών, αποτελούν μια κρίσιμη και μεταβατική περίοδο, μια φάση στασιμότητας και υποχώρησης της βυζαντινής δύναμης.

Οι ξένοι και η διοίκηση του κράτους

Στους ξένους, αν δεν κρατάνε από βασιλική γενιά στη χώρα τους,

να μην απονέμεις μεγάλους τίτλους ούτε να τους εμπιστεύεσαι μεγάλες εξουσίες. Κάνοντας κάτι τέτοιο, σίγουρα και τον εαυτό σου θα μειώσεις αλλά και τους ρωμαίους άρχοντές σου. Διότι, όταν θα τιμήσεις έναν ξένο που έχει έλθει από ταπεινή γενιά με το αξίωμα του πριμικηρίου ή του στρατηγού, ποια αντάξια στρατηγία θα δώσεις στον Ρωμαίο; Σίγουρα θα τον κάνεις εχθρό.

Αλλά και στη χώρα του, αν ακούσουν ότι αυτός ανέβηκε σε τέτοιους τίτλους, όλοι θα γελάσουν και θα πουν: «Εμείς εδώ δεν τον είχαμε άξιο για τίποτα, κι όταν πήγε στη Ρωμανία κατάφερε να πάρει τέτοιο αξίωμα. Φαίνεται ότι στη Ρωμανία δεν υπάρχει κανένας ικανός άνθρωπος, γι' αυτό ανέβηκε τόσο ψηλά ο δικός μας [...]».

**Πολύ συμφέρει τη Ρωμανία,
κύριέ μου, να μην τιμά τους ξένους
με μεγάλα αξιώματα [...].**

***Κεκαυμένος, Στρατηγικόν,
μετ. Δ. Τσουγκαράκης
εκδ. Κανάκη, Αθήνα 1996, 250.***

***Χρυσό νόμισμα του Νικηφόρου Γ'
Βοτανειάτη (1078-1081). Αθήνα.
Νομισματικό Μουσείο.***

**Ο στρατός του Ρωμανού Δ΄
Διογένη, που ηττήθηκε στη μάχη
του Ματζικέρτ**

Ο αυτοκράτορας ξεκίνησε για την εκστρατεία βιαστικά, με στρατό που δεν άρμοζε σε αυτοκράτορα των Ρωμαίων αλλά ήταν χαρακτηριστικός των καιρών, αφού αποτελούνταν από Βουλγάρους, Ούζους και άλλους ξένους που έτυχε να βρίσκονται εκεί, όπως Φράγκους και Βάραγγους. Όλοι αυτοί [...] δεν ήταν παρά λίγοι άντρες τσακισμένοι από τη φτώχεια και το άγχος και άοπλοι [...].

Επειδή για πολλά χρόνια κανένας αυτοκράτορας δεν είχε επιχειρήσει εκστρατεία, οι στρατιώτες ήταν άσχετοι και άχρηστοι και στερημένοι από μισθό και τις συνηθισμένες προμήθειες.

Ήταν δειλοί και φυγόμαχοι και φαίνονταν ανίκανοι για οποιαδήποτε γενναία πράξη [...]. Αντίθετα οι στρατιώτες του εχθρού ήταν τολμηροί, επίμονοι, πεπειραμένοι και γενικά κατάλληλοι για πόλεμο.

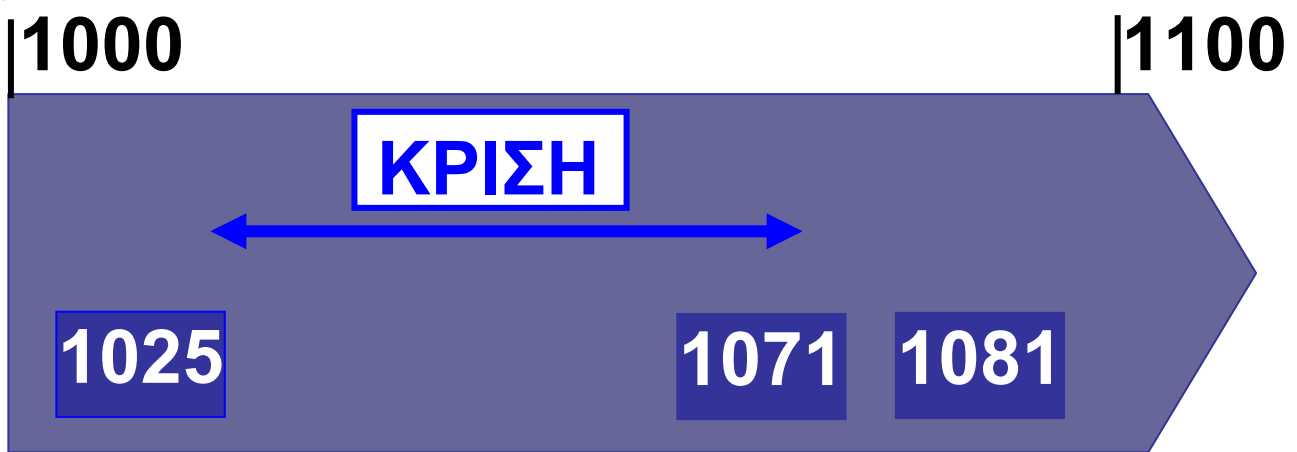
Κεδρηνός II, 668-669.

*Ο αυτοκράτορας Μιχαήλ Ζ' Δούκας.
Μικρογραφία χειρογράφου*

Ερωτήσεις

1. Ποια άποψη πρεσβεύει ο στρατηγός Κεκαυμένος για τους ξένους και πού τη στηρίζει;
2. Ποια ήταν, σύμφωνα με το παράθεμα, η κατάσταση του βυζαντινού στρατού στις παραμονές της μάχης του Ματζικέρτ; Πού αποδίδεται από το χρονογράφο Κεδρηνό;
3. Να εντοπίσεις τα φαινόμενα που οδήγησαν στην κρίση του 11ου αι., στο επίπεδο της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής και του στρατού.

Αρχή Υστεροβυζαντινής Περιοδου (1000 – 1100)

Κρίση (Οικονομική, Οικονομία
Στρατιωτική)
1025 – 1071

1025	Θάνατος βασιλείου Β΄
1071	Πτώση του Μπάρι – Ήττα στο Ματζικέρτ
<i>Τούρκοι στη Μ. Ασία</i>	
1081	Στέψη Αλεξίου Α΄ Κομνηνού

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ 2ου ΤΟΜΟΥ

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ:
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΚΜΗΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ..... 6**

**Ι. ΠΑΓΙΩΣΗ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ
ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ
ΚΑΙ ΤΗ Μ. ΑΣΙΑ 10**

**1. Η διαμόρφωση
της μεσαιωνικής ελληνικής
βυζαντινής αυτοκρατορίας.....10**

**2. Η μεταβατική εποχή: Οι έριδες
για το ζήτημα των εικόνων.....24**

**3. Η Βασιλεία του Μιχαήλ Γ΄ και
η αυγή της Νέας Εποχής38**

**4. Η διάδοση του Χριστιανισμού
στους Μοραβούς και τους
Βουλγάρους.....55**

5. Η Βυζαντινή Εποποία. Επικοί αγώνες και επέκταση της Αυτοκρατορίας	66
6. Η ίδρυση, η εξέλιξη και ο εκχριστιανισμός του Ρωσικού Κράτους	78
7. Σχέσεις Βυζαντίου – Δύσης. Αγώνες για τη διατήρηση των ιταλικών κτήσεων	92

II. ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ	108
1. Οι εξελίξεις στην οικονομία και την κοινωνία	108
2. Η νομοθεσία της Μακεδονικής Δυναστείας και η σύγκρουσή της με τους «δυνατούς»	123

**ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ:
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ
ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ
(1025 - 1453) 133**

**Ι. Η ΕΞΑΣΘΕΝΗΣΗ ΤΟΥ
ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΙΣΜΑ
ΜΕ ΤΗ ΔΥΣΗ..... 137**

**1. η κρίση και οι απώλειες
της αυτοκρατορίας κατά
την κρίση τον 11ο αιώνα137**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.